

Β. ΠΕΤΡΟΥΝΙΣ

ΠΑΡΑ
ΜΕΛΟΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ Ο
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΠΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΑΛΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

221
IV

1935 ΠΕΤ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ
Καθηγητοῦ τοῦ Ζ' Γυμνασίου Ἀθηνῶν

χρόνος

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ

ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ἔκδοση Τετάρτη

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. — ΑΘΗΝΑΙ
4 — ΟΔΟΣ ΑΛΘΑΙΑΣ — 4

1935

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα ἔχουν τὴν ὑπογραφή τοῦ συγγραφέα.

Βελλερούνας

PRINTED IN GREECE—1935

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Β.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α'.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

1. Ἡ δημιουργία.

Πρὶν ἀποφασίσῃ ὁ Θεὸς νὰ φτιάσῃ τὸν κόσμον, χάος ἀπέραντο ἀπλώνόταν παντοῦ καὶ πυκνὸ σκοτάδι.

Οὔτε τὸ παραμικρὸ σημάδι δὲν ξεχώριζες.

Ἡ Γῆ δὲν εἶχε καμιὰ μορφή. Στεριά καὶ θάλασσα ἀνακατωμένα. Ἦταν ὅλα πέρα πέρα μιὰ σκοτεινὴ ἔρημιά. Πουθενὰ ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο, οὔτε πουλί, οὔτε ψάρι, οὔτε φυτὸ—τίποτε.

Καὶ εἶπε τότε ὁ Θεός:

«Φῶς! Νὰ γίνη φῶς!»

Κι ἀπλώθηκε ἀμέσως φῶς λαμπρό.

Καὶ τότε ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸ φῶς τὸ ὄνομα Ἡμέρα καὶ τὸ πυκνὸ σκοτάδι τὸ ὠνόμασε Νύχτα.

Τῇ δεύτερῃ μέρᾳ ξεχώρισε ὁ Θεὸς τὴ στεριά καὶ τὴν εἶπε Γῆ καὶ τὰ πολλὰ νερὰ τὰ εἶπε Θάλασσα.

Ἐπειτα εἶπε ὁ Θεὸς στὴ Γῆ:

«Εὐλογημένη νά'σαι. Πάντα δέντρα καὶ χορτάρια νὰ βλασταίνουν ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου. Οἱ σπόροι νὰ

πέφτουν ἀπὸ τοὺς καρπούς σου καὶ πάλι νὰ ξαναφυτρώνουν».

Ἡ Γῆ πρασίνισε μονομιᾶς. Χορτάρι καὶ δέντρα πρασίνισαν παντοῦ.

Τὴν τρίτη μέρα σκέφτηκε ὁ Θεός:

«Γιὰ νὰ ξεχωρίζη ἡ Ἡμέρα ἀπὸ τὴ Νύχτα, ἅς γίνουν δύο μεγάλοι φωτοδότες στὸν Οὐρανό».

Ἕνας μέγας φωτοδότης τῆς Ἡμέρας, ὁ ἥλιος, πρόβαλε στὴν Ἀνατολή. Καὶ ἅμα βασίλεψε αὐτός, βγήκε τὴ Νύχτα τὸ Φεγγάρι. Καὶ ἔπειτα ἔγιναν ὅλα τ' ἀστέρια, γιὰ νὰ λάμπουν στὸ σκοτάδι καὶ νὰ φωτίζουν τὴ Γῆ.

Ὅταν ξημέρωσε ἡ τετάρτη μέρα, εἶπε ὁ Θεός:

«Ἄς γεννηθοῦν τὰ ψάρια στὰ νερά καὶ τὰ πετούμενα στὸν ἀέρα».

Τό'πε κι ἔγινε. Ἡ θάλασσα γέμισε ἀπὸ τὰ μεγάλα ψάρια καὶ πιὸ μικρὰ ἀμέτρητα. Καὶ πετούμενα κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γέμισαν τὸν ἀέρα.

Ἐπειτα νύχτωσε. Ἄμα ξημέρωσε ἡ πέμπτη μέρα, ὁ Θεὸς εἶπε:

«Ἄς γεννήσῃ ἡ Γῆ σήμερα ὅλα τὰ ζῶα».

Ἐγινε πάλι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Κοίταξε τώρα ὁ Θεὸς τὰ ἔργα του καὶ τὰ βρῆκε ωραία. «Ἕνα λείπει μόνο», σκέφθηκε. «Ἄνθρωπος χρειάζεται νὰ εἶναι κύριος κι ἐξουσιαστής πάνω σ' ὅλα, στὴ Γῆ καὶ στὴ θάλασσα».

Ἐπλασε λοιπὸν ὁ Θεὸς τελευταῖο τὸν ἄνθρωπο μὲ

Νὰ γίνη φῶς!...

πηλό, ἴδιο κι ὅμοιο μὲ τὸν ἑαυτό του «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ».

Φύσηξε ὕστερα πνοή στὸν πρωτόγονο καὶ τοῦ ᾗδωκε ζωή.

«Νά», τοῦ εἶπε: «τὰ θεριά, τὰ πετούμενα, τὰ ψάρια κι ὅλα πάνω στὴ Γῇ εἶναι στὴν ἐξουσία σου».

Σ' ἑξι μέρες εἶχε τελειώσει πιὰ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου ὁ Μεγαλοδύναμος καὶ τὴν ἑβδομὴ κάθησε ν' ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς τόσους κόπους.

Εὐλόγησε τὴν ἡμέρα αὐτή, γιατί ἀναπαύθηκε ἀπὸ τὰ βαριά ἔργα τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου. Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα Σάββατο.

2. Ἀδὰμ καὶ Εὐα.

Ἀδὰμ τὸν ὠνόμασε τὸν πρωτόπλαστο ὁ Θεός. Καὶ γιὰ νὰ μὴν εἶναι μόνος τοῦ στὸν κόσμο, τὸν ἀποκοίμισε, καὶ στὸν ὕπνο του ἀπάνω τοῦ πῆρε ὁ Θεὸς ἓνα πλευρὸ κι ἔπλασε τὴν Εὐα καὶ τοῦ τὴν παρουσίασε.

Κι αὐτὸς ὅταν τὴν εἶδε τὴν Εὐα χάρηκε ὑπερβολικά. Δὲ θὰ ἦταν πιὰ μόνος τοῦ πάνω στὸν κόσμο, θὰ εἶχε καὶ σύντροφο.

Εἶχε ὁ Θεὸς ἓναν κῆπο, ποὺ τὸν πότιζαν ὁλόγυρα τέσσερα ποτάμια. Μέσα ἦταν κάθε λογῆς δέντρα καὶ λουλούδια.

Παντοῦ πάνω ἀπὸ τὰ τρεχούμενα τὰ κρυσταλλένια

τὰ νερὰ καὶ μέσα στ' ἀνθισμένα περιβόλια, στοὺς θάμνους καὶ στὰ δέντρα πάνω ἀηδονάκια ἀσώπα-στα κελαϊδοῦσαν. Χιλιάδες παγώνια καμαρωτὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἀπλωναν τὶς πολύχρωμες τὶς οὐρές τους στὸν ἀέρα, κι ἄλλα χιλιαδὺ φανταχτερὰ πουλιὰ μὲ κάθε λογῆς χρώματα βοσκοῦσαν μέσα σ' αὐτὸν τὸν κήπο, τὸν Παράδεισο.

Σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἔφερε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ καὶ δείχνοντάς τον τοῦ λέει :

«Ὅλα αὐτά, ποὺ βλέπεις, παιδί μου Ἀδὰμ, εἶναι δικὰ σου. Ἀπ' ὅλα μπορεῖς νὰ κόβης κι ἀπ' ὅλα μπορεῖς νὰ τρῶς. Πρόσεξε μόνο μὴν τύχη ποτέ καὶ φᾶς καρπὸ ἀπὸ τὸ δέντρο «τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ», γιατί θὰ πάθης μεγάλο κακό.

Αὐτὸ τὸ παράξενο δέντρο βρισκόταν στὴ μέση στὸν Παράδεισο.

Ἔτσι ὁ Ἀδὰμ μὲ τὴν Εὕα, τριγυρισμένοι ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ ποὺ τοὺς χάρισε ὁ Θεός, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι μέσα στὸν Παράδεισο. Κι ἔτσι θὰ περνοῦσαν παντοτεινὰ, ἂν ὁ κακὸς Διάβολος δὲν ἔβλεπε τὴ μεγάλη εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων καὶ δὲν τοὺς ζηλοφθονοῦσε.

3. Ἡ Εὕα καὶ τὸ Φίδι.

Ὁ πονηρός, ποὺ ζήλευε τὴν εὐτυχίαν τῶν πρωτοπλάστων, ἀποφάσισε νὰ τοὺς τὴν καταστρέψῃ. Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ φίδι καὶ πῆγε στὴν Εὕα.

— «Εὗα, τῆς λέγει, γιατί δὲν τρῶτε ἀπὸ τὸ νόστιμο καρπὸ αὐτοῦ τοῦ δέντρου;»

— «Ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἀπαγόρευσε», ἀποκρίθηκε Εὗα.

— «Βέβαια σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε, γιατί φοβήθηκε μὴ γίνετε καὶ σεῖς Θεοί. Λοιπὸν μὴν ἀκοῦτε, ἀλλὰ φᾶτε ἀπ' αὐτὸν τὸν καρπὸ, νὰ δῆτε τὶ ὠραῖος ποὺ εἶναι».

Ἡ Εὗα ξεγελάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν πονηρὸ κι ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ. Ὑστερα πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸν κατάφερε νὰ φάγῃ κι ἐκεῖνος.

Ὁ Θεὸς ὅμως εἶδε τὴν παρακοή τους.

— «Ἀδὰμ, Ἀδὰμ!» φωνάζει. «Ἐφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ;»

— «Κύριε», ἀποκρίθηκε γεμάτος φόβο ὁ Ἀδὰμ, «δὲ φταίω ἐγώ. Ἡ Εὗα μὲ γέλασε».

— «Δὲ φταίω οὐτ' ἐγώ. Τὸ φίδι μὲ γέλασε», εἶπε καὶ ἡ Εὗα.

Τότε ὁ Θεὸς γεμάτος θυμὸ ἐδιώξε καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ τοὺς καταράστηκε: ὁ Ἀδὰμ νὰ τρώγῃ τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἰδρῶτα του, ἡ Εὗα νὰ γεννάῃ μὲ πόνους τὰ παιδιὰ της καὶ τὸ Φίδι νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά στοὺς χῶμα.

4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτόπλαστων.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὗα βρέθηκαν στὴν ἔρημη γῆ καὶ ἄρχισαν νὰ πλανιοῦνται. Ἡ ἁμαρτία ποὺ εἶχαν κάμει ἦταν μαζί τους.

Ὁ Ἄγγελος διώχνει ἀπὸ τὸν Παράδεισο
τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά.

Τὰ πρῶτα δυὸ παιδιά ποὺ γέννησαν, ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἀβελ, πῆραν κι αὐτὰ τὴν ἁμαρτία. Λοιπὸν ὁ Κάϊν σκοτώνει μιὰ μέρα τὸν Ἀβελ.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτόπλαστων πλήθαιναν καὶ μαζί τους ἦταν πάντα ἡ ἁμαρτία. Δὲν ἔκαμναν ἄλλο ἀπὸ κακουργήματα. Ὁ Θεὸς πολλές φορές τοὺς λυπήθηκε καὶ θέλησε νὰ τοὺς διορθώσει, μὰ πάντοτε αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἴδιοι.

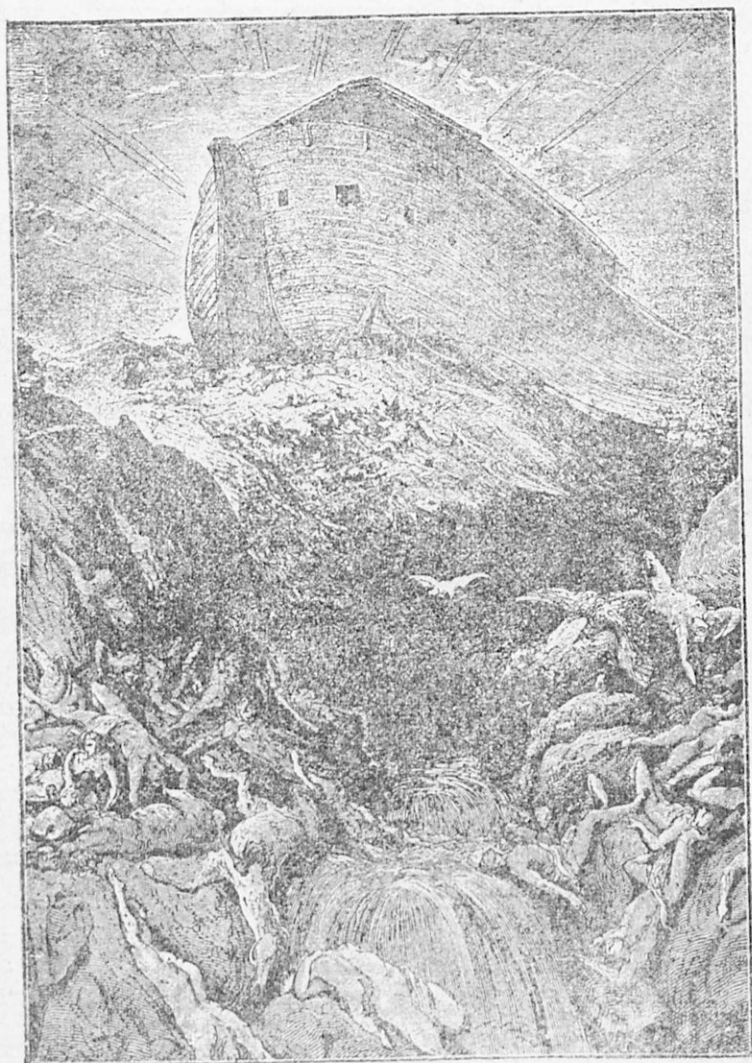
Τότε ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ ὅλους καὶ ν' ἀφήσῃ μόνον ἓναν ποὺ ἦταν καλός, γιὰ νὰ ξαναγίνῃ ἀπ' αὐτὸν καινούργια γενιὰ ἀνθρώπων. Αὐτὸς λεγόταν Νῶε.

5. Ὁ Κατακλυσμὸς.

Ὁ Θεὸς παράγγειλε στὸν καλὸ Νῶε νὰ ἐτοιμάσῃ ἓνα μεγάλο κιβώτιο σὰν πλοῖο, μιὰ Κιβωτό, καὶ μέσα ἐκεῖ νὰ μπῇ αὐτὸς μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια. Νὰ παραλάβῃ δὲ μαζί του καὶ ἀπὸ ἓνα ζευγάρι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς.

Ὁ Νῶε μὲ μεγάλη προθυμία καὶ ὑπακοή ἔπιασε εὐθύς καὶ κατασκεύασε τὴν Κιβωτό. Κι ἐνῶ αὐτὸς συμμορφωνόταν μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀμετανόητοι καὶ νὰ κάμνουν κακὲς πράξεις.

Τέλος ὁ Νῶε μπῆκε στὴν Κιβωτὸ παίρνοντας μαζί καὶ τροφές γιὰ ὅλα τὰ πλάσματα ποὺ εἶχε μέσα.

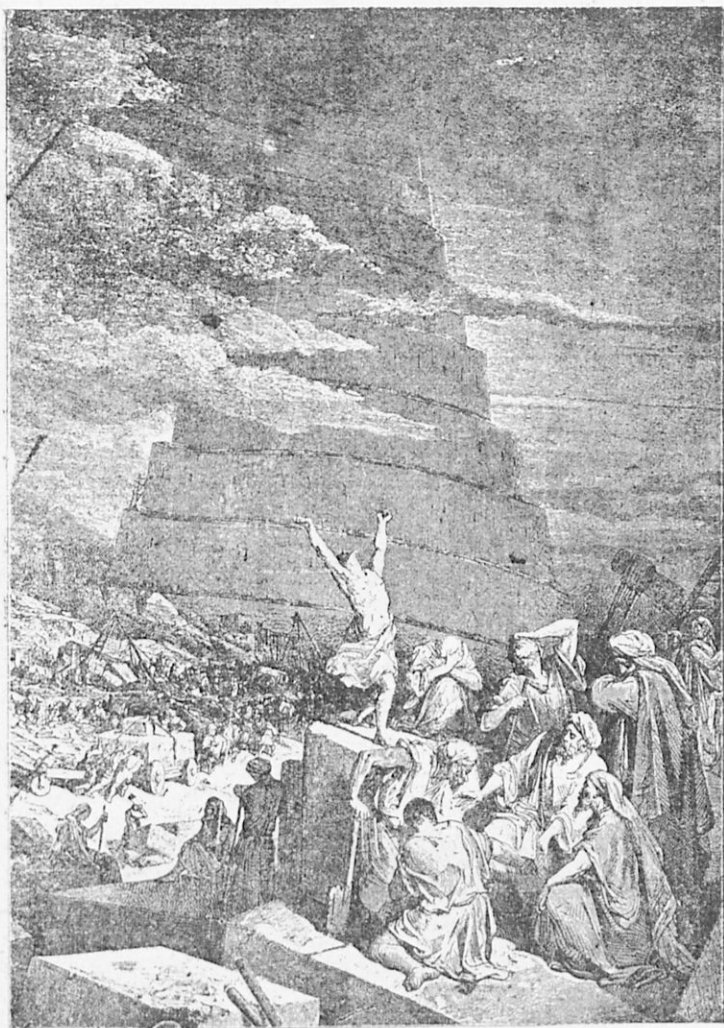
Ὁ Νῶε στέλνει τὸ περιστέρι.

Κι εὐθὺς ὁ Θεὸς ἄνοιξε τοὺς καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄρχισε νὰ βρέχη βροχὴ ραγδαία. Σαράντα μέρες ἔβρεχε ἀδιάκοπα. Τὸ νερὸ σηκώθηκε πάνω στὴ γῆ κι ἔπνιξε ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ σκέπασε ὡς καὶ τὰ ψηλότερα βουνά. Ἡ κιβωτὸς ὅμως κολυμποῦσε στὴν ἐπιφάνεια φέρνοντας τὸν καλὸ Νῶε μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ὅταν σταμάτησε ὁ κατακλυσμός, ἡ κιβωτὸς στάθηκε πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ Ἀραράτ, στὴν Ἀρμενία. Τώρα ὁ Νῶε θέλοντας νὰ ἰδῇ ἂν μαζεύτηκαν πιά τὰ νερά καὶ μποροῦσε νὰ βγῇ, ἀπόλυσε ἔξω ἕναν κόρακα. Ὁ κόρακας δὲν ξαναγύρισε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἄφησε πάλι τὸ περιστέρι κι αὐτὸ γύρισε κατὰ τὸ βράδυ κρατώντας στὸ ράμφος του ἕνα φύλλο ἀπὸ ἐλιά. Τότε ὁ Νῶε κατάλαβε πὼς τὰ νερά εἶχαν ἀποτραβηχτῇ ὅλως διόλου καὶ τὰ δέντρα εἶχαν ξεσκεπαστῇ. Ἀνοιξε λοιπὸν τὴν Κιβωτὸ καὶ βγῆκε μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ ὅλα τὰ πλάσματα ποὺ εἶχε μαζί του. Ἀμέσως ἔκαμε θυσία στὸ Θεὸ εὐχαριστώντας γιὰ τὴ σωτηρίά του.

6. Ὁ Πύργος Βαβέλ.

Ὁ Νῶε ἔζησε πολλὰ χρόνια καὶ ἀπόχτησε γιουὺς κι ἐγγόνους. Οἱ ἀπόγονοί του, σὰν ἔγιναν πάρα πολλοί, δὲν τοὺς χωροῦσε ὁ τόπος καὶ χρειάστηκε ν' ἀραιώσουν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ χωριστοῦν

Ὁ Πύργος Βαβέλ.

καὶ νὰ πᾶνε σ' ἄλλους τόπους. Πρὶν χωριστοῦν ὅμως, θέλησαν νὰ σηκώσουν ἓναν πύργο τόσο ψηλό, ποῦ νὰ φτάνη ὡς τὸν οὐρανό. Μὰ μόλις ἔπιασαν νὰ τὸν χτίζουν, ὁ κάθε ἓνας ξέχασε τὴ γλῶσσα του κι ἄρχισε νὰ μιᾷ ἄλλη γλῶσσα. Ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ συννενοηθοῦν. Δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργο καὶ σταμάτησαν. Καὶ δίκαια τιμωρήθηκαν ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά τους. Σκορπίστηκαν λοιπὸν ὕστερα ὅλοι στὸν κόσμον μιλώνοντας τὶς διάφορες αὐτὲς γλῶσσες καὶ ἔκαμαν χωριστὰ ἔθνη. Ὁ πύργος ἐκεῖνος λέγεται πύργος Βαβέλ, ποῦ θὰ πῇ «ἀνακάτωμα ἀπὸ γλῶσσες».

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

1. Ὁ Ἀβραάμ.

Ἐνα μέρος ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε ἐγκαταστάθηκε σ' ἓναν τόπο τῆς Ἀσίας, τῇ Μεσοποταμίᾳ. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ζοῦσε καὶ ἓνας ποὺ λεγόταν Ἀβραάμ. Ὁ Ἀβραάμ, ἐνῶ γύρω του ὅλοι ζοῦσαν βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία κάνοντας ἄδικες πράξεις, αὐτὸς εἶχε στὴν καρδιά του τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν εὐσέβεια, λάτρευε τὸ Θεὸ καὶ ἄκουγε πάντα τὸ θέλημά του.

Ὁ Θεός, ἐπειδὴ θέλησε νὰ δείξη τὴν ἀγάπη του στὸν καλὸ Ἀβραάμ, τοῦ λέει μιὰ μέρα :

—«Ἀβραάμ, πάρε τὴ γυναῖκα σου τὴ Σάρα καὶ τὸν ἀνηψιό σου τὸ Λῶτ καὶ φύγε ἀπὸ αὐτὴ τὴ χώρα. Θὰ πᾶς στὴ Χαναάν καὶ στὸν τόπο αὐτὸ νὰ κατοικήσης. Τὸν τόπο αὐτὸ θὰ σοῦ τὸν χαρίσω καὶ θὰ εὐλογήσω τὴ γενιά σου, ποὺ θὰ γίνῃ ἓνας μέγας λαὸς μὲ τ' ὄνομα Ἰσραήλ. Ἀπὸ αὐτὸν τὸ λαὸ θὰ βγῇ καὶ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου. Γιατὶ μ' αὐτὸν θὰ συγχωρηθῇ ἡ μεγάλη ἁμαρτία τῶν πρωτόπλαστων ποὺ βαρύνει τοὺς ἀνθρώπους».

Ὁ Ἀβραάμ καθὼς πάντοτε καὶ τώρα συμμορφώθηκε μετὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Πῆρε λοιπὸν τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν ἀνηψιό του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Χαναάν.

2. Σόδομα καὶ Γόμορα.

Ἡ Χαναάν ἦταν καλὴ καὶ εὐφορὴ χώρα. Δὲν εἶχε ὅμως ἀρκετὰ λιβάδια, ποὺ νὰ φτάνουν γιὰ τὴν βοσκὴ τῶν κοπαδιῶν τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λῶτ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ βοσκοὶ τῶν δύο συγγενῶν βρίσκονταν ὅλη τὴν ὥρα σὲ φιλονεικίες, πρᾶγμα ποὺ στενοχωροῦσε πολὺ καὶ τοὺς δύο.

Τότε ὁ Ἀβραάμ λέει τοῦ Λῶτ :

— « Ἀνηψιέ μου, αὐτὸ ποὺ γίνεται εἶναι κακὸ καὶ πρέπει νὰ πάψῃ. Γι' αὐτὸ νομίζω πῶς πρέπει ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας νὰ πάῃ σ' ἄλλον τόπο. Λοιπὸν θέλεις νὰ φύγω ἐγώ, καὶ νὰ μείνης ἐσὺ ἐδῶ ; »

— « Ὁχι, θεῖε μου » ἀποκρίθηκε ὁ Λῶτ. « Θὰ φύγω ἐγώ ».

Ἐφυγε λοιπὸν ὁ Λῶτ καὶ πῆγε σ' ἓναν τόπο, ποὺ λεγόταν Σόδομα καὶ Γόμορα, κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν καλός, μὰ οἱ ἄνθρωποι τόσο ἄδικοι καὶ ἁμαρτωλοὶ, ποὺ ὁ Θεὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Λίγον καιρὸ λοιπὸν ἀφοῦ ἦρθε ἐκεῖ ὁ Λῶτ, ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε :

Ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ.

—«Λώτ, δὲ θὰ μείνης στὸν τόπον αὐτόν. Πάρε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ τὴ γυναῖκα σου καὶ φύγε μακριά, γιατί θὰ καταστρέψω τὸν τόπο. Καὶ πρόσεξε μὴ στρέψη κανεῖς σας καὶ κοιτάξῃ πίσω του ὅταν θὰ φεύγετε, γιατί θὰ τιμωρηθῇ».

Ὁ Λώτ εὐθύς ἔκαμε σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μόλις αὐτὸς μὲ τοὺς δικούς του μάκρυναν, εὐθύς ὁ Θεὸς ἄρχισε νὰ ρίχνῃ φωτιά καὶ θειάφι πάνω στὸν καταραμένο αὐτὸν τόπο, τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα, καὶ δὲ σώθηκε κανεῖς ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ καταστροφὴ.

Στὸ δρόμο ὅμως ποὺ ἔφευγε ὁ Λώτ, ἡ γυναῖκα του δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν περιέργειά της. Γύρισε λοιπὸν νὰ ἰδῇ τί γινόταν. Μὰ δὲν πρόφτασε, γιατί εὐθύς κόλλησε ἐκεῖ ποὺ ἦταν κι ἔγινε μιὰ κολόνα ἀπὸ ἀλάτι. Ἔτσι τιμωρήθηκε ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ γιὰ τὴν παρακοὴ καὶ περιέργεια ποὺ εἶχε.

3. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ Σάρα ζοῦσαν εὐρηνικὰ καὶ δίκαια μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Γέρασαν ὅμως καὶ δὲν εἶχαν παιδί, κι αὐτὸ τοὺς ἔκαμε νὰ θλίβωνται. Ἀλλὰ ὁ Θεός, ποὺ εἶδε τὴ λύπη τους κι ἄκουσε τὶς προσευχές τους, τοὺς ἔδωσε ἓνα γιό, τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Θεός, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια θέλησε νὰ δοκιμά-

Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ.

ση τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ, νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν πάντα πρόθυμος στὶς ἐντολές του. Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν τὴ διαταγὴ ν' ἀνεβῇ στὸ βουνὸ μὲ τὸ γιό του, κι ἐκεῖ νὰ προσφέρῃ τὸν Ἰσαάκ γιὰ θυσία. Ὁ Ἀβραάμ εἶπε: «Ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωσε τὸ παιδί μου, ἡ ζωὴ του ἀνήκει σ' Αὐτόν».

Πῆρε λοιπὸν τὸν μικρὸν Ἰσαάκ καὶ πῆγε στὸ θυσιαστήριο. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ σήκωσε τὸ μαχαίρι, ἄγγελος Κυρίου τὸν κράτησε καὶ τοῦ λέει:

—«Ἀβραάμ, Ἀβραάμ! Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν πίστη σου. Μὴ θυσιάσῃς τὸ παιδί σου, ἀλλὰ σφάξε αὐτὸ τὸ κριάρι ποὺ εἶναι δεμένο στὸ βωμό».

Κι ἀλήθεια βλέπει ὁ Ἀβραάμ ἓνα κριάρι ἐκεῖ ἑτοιμο γιὰ θυσία. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἀβραάμ ἔδειξε τὴν ἀσάλευτη πίστη στὸ Θεὸ καὶ στάθηκε παράδειγμα γιὰ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς.

4. Ἡ Ρεβέκκα.

Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἦρθε σὲ ἡλικία νὰ παντρευτῇ, ὁ πατέρας του ὁ Ἀβραάμ σκέφτηκε πῶς ἔπρεπε νὰ πάρῃ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴ Μεσοποταμία. Φωνάζει λοιπὸν τὸν πιστό της ὑπηρέτη, τὸν Ἐλιέζερ, καὶ τοῦ λέει:

—«Ἐλιέζερ, πήγαινε στὴ Μεσοποταμία νὰ βρῇς γυναῖκα γιὰ τὸν Ἰσαάκ. Πάρε μαζί σου δῶρα, πάρε καὶ δέκα κομήλους νὰ χαρίσῃς στὴν οἰκογένεια τῆς πιὸ

καλῆς κόρης ποὺ θὰ βρῆς γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου Ἰσαάκ.

Ὁ Ἐλιέξερ ἔκαμε κατὰ τὴν προσταγὴ τοῦ κυρίου του. Ἐφυγε λοιπὸν κι ἔφτασε κάποτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ἐκεῖ ἦταν ἓνα πηγάδι, ὅπου ἔρχονταν οἱ κάτοικοι τῆς πόλης αὐτῆς κι ἔπαιρναν νερό. Στάθηκε λοιπὸν ὁ Ἐλιέξερ ἐκεῖ. Σὲ λίγο ἔρχεται μιὰ ἑμορφη κόρη γιὰ νὰ πάρη νερό.

—«Κόρη μου, τῆς λέει ὁ Ἐλιέξερ, δῶσε μου νερὸ νὰ πιῶ καὶ νὰ ποτίσω καὶ τὰ ζῶα μου».

Ἡ κόρη μὲ μεγάλη προθυμία καὶ μὲ ντροπαλοσύνη τοῦ ἔδωσε. Τότε ὁ Ἐλιέξερ τὴ ρώτησε τίνος εἶναι καὶ πῶς λέγεται. Κι ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἴδια γιὰ τὴν οἰκογένειά της καὶ πῶς τ' ὀνομά της ἦταν Ρεβέκκα. Τῆς ἔδωσε λοιπὸν δῶρα πολλὰ καὶ αὐτὴ γύρισε στὸ σπίτι της, ὅπου διηγήθηκε τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἀδελφὸς της τότε, ὁ Λάβαν, βγῆκε εὐθὺς κι ἔτρεξε στὸ πηγάδι, ὅπου βρῆκε τὸν Ἐλιέξερ. Αὐτὸς διηγήθηκε στὸ Λάβαν τὴν αἰτία τοῦ ταξιδιοῦ του καὶ πῶς εὗρισκε τὴ Ρεβέκκα τὴν πιὸ κατάλληλη γιὰ νύφη τοῦ Ἀβραάμ. Αὐτὸ εὐχαρίστησε πολὺ καὶ τὸν ἀδερφὸ καὶ τὸν πατέρα της, ὅταν τὸ ἄκουσαν καὶ πρόθυμα τὸ δέχτηκαν. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἐλιέξερ πῆρε τὴ Ρεβέκκα καὶ τὴν ἔφερε στὴ Χαναάν. Ἐγινε ἔπειτα ὁ γάμος μὲ μεγάλες χαρὲς καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

5. Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ.

Ὁ Ἀβραὰμ πέθανε σὲ ἡλικία 175 χρονῶν, αὐτὸς εὐλόγησε τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὴ Ρεβέκκα.

Ἡ Ρεβέκκα γέννησε μιὰ μέρα δυὸ παιδιὰ δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Πρῶτος ὅμως γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ καὶ γι' αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὴν Ἑβραϊκὴ συνήθεια ἔπρεπε αὐτὸς νὰ παίρνη τὴν πρώτη εὐλογία τοῦ πατέρα του κι αὐτὸς νὰ τὸν κληρονομήσῃ.

Σὰν μεγάλωσαν τὰ δυὸ παιδιὰ, ὁ Ἡσαῦ ἔγινε κυνηγός, ἐνῶ ὁ Ἰακώβ ἔμενε πάντα στὸ σπίτι. Ἔτσι τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ πατέρας του, γιατί ταχτικά τοῦ ἔφερνε καλὸ κυνήγι, ἐνῶ τὸν Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ἡ μητέρα του, ἐπειδὴ ἔμενε πάντα κοντὰ της καὶ τὴ βοηθοῦσε.

Κάποτε, ποὺ ὁ Ἡσαῦ γύρισε κουρασμένος καὶ πεινασμένος ἀπὸ τὸ κυνήγι, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδερφό του τὸν Ἰακώβ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα πιάτο ἀπὸ τὴ φακὴ ποὺ εἶχε μαγειρέψῃ. Ὁ Ἰακώβ ὅμως δὲ θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ, ἂν δὲ δεχόταν ὁ Ἡσαῦ νὰ χάσῃ τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας τοῦ πατέρα του. Τόση ἦταν ἡ λαιμαργία τοῦ Ἡσαῦ, ὥστε δέχτηκε αὐτὴ τὴ συμφωνία καὶ γιὰ ἕνα πιάτο φακὴ πούλησε ἕνα τόσο σπουδαῖο δικαίωμα ποὺ εἶχε.

6. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ.

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Ἰσαὰκ γέρασε καὶ τὰ μάτια του ἀδυνάτισαν. Μιὰ μέρα φωνάζει τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ λέγει :

—«Παιδί μου, ἐγὼ πλέον γέρασα καὶ δὲν ξαίρω πότε θά ῥθῃ ἡ ὥρα νὰ πεθάνω. Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα καλὸ κυνήγι, μαγεῖρεψέ μου το καθὼς μοῦ ἀρέσει καὶ φέρτο μου, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσω πρὶν πεθάνω».

Ὁ Ἡσαῦ ἄκουσε πρόθυμα κι ἔτρεξε στὸ κυνήγι.

Ἡ Ρεβέκκα ὁμῶς ἄκουσε τὴν παραγγελία. Φωνάζει λοιπὸν εὐθὺς τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ λέει:

—«Πήγαινε, παιδί μου, στὸ κοπάδι καὶ φέρε μου δυὸ κατσικάκια νὰ μαγειρέψω ποὺ ἀρέσουν στὸν πατέρα σου. Νὰ τοῦ τὰ προσφέρῃς, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσῃ πρὶν πεθάνῃ».

Ὁ Ἰακώβ πῆγε κι ἔφερε τὰ κατσικάκια καὶ ἡ μητέρα του τὰ μαγειρέψε. Ἐπειτα φόρεσε στὸν Ἰακώβ τὰ ροῦχα τοῦ Ἡσαῦ. Μὰ ὁ Ἰακώβ ἦταν σπανός, ἐνῶ ὁ Ἡσαῦ ἦταν πολὺ τριχωτός. Τί κάνει λοιπὸν; Τοῦ σκεπάζει τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια μὲ τὸ δέρμα τῶν κατσικιῶν.

Ἔτσι ντυμένος ὁ Ἰακώβ πῆρε τὸ φαγητὸ καὶ πῆγε στὸν πατέρα του:

—«Πατέρα!» τοῦ λέει.

—«Ποιὸς εἶσαι, παιδί μου»; ρώτησε ὁ Ἰσαὰκ.

—«Ἐγὼ ὁ Ἡσαῦ εἶμαι. Σοῦ ἔφερα τὸ φαγητὸ

Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ.

πού σ' ἄρέσει. Νὰ φᾶς καὶ νὰ μ' εὐλογήσης».

Ὁ Ἰσαὰκ ὑπωψιάστηκε, γιατί ἡ φωνή πού ἄκουγε δὲν τοῦ φαινόταν σὰν τοῦ Ἡσαῦ.

—«Γιὰ ἔλα κοντά, παιδί μου» λέει στὸν Ἰακώβ. Καὶ ἀφοῦ τοῦ ψαχούλεψε τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια, εἶπε :

—«Ἡ φωνή εἶναι τοῦ Ἰακώβ, ὅμως τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ».

Ἐν τούτοις ἔφαγε ἀπὸ τὰ φαγητὰ καὶ εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

Μόλις ὁ Ἰακώβ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του, γύρισε ὁ Ἡσαῦ φορτωμένος μὲ κυνήγι. Μαγεῖρεψε τὰ φαγητὰ πού ἄρεσαν στὸν πατέρα του καὶ τὰ ἔφερε σ' αὐτὸν γιὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία του. Ὁ Ἰσαὰκ πολὺ παραξενεμένος τοῦ εἶπε πῶς ὁ ἀδερφός του ὁ Ἰακώβ τοῦ εἶχε φέρεῖ κι ἐκεῖνος φαγητὰ καὶ τὸν εὐλόγησε. Ὁ Ἡσαῦ λυπήθηκε πολὺ καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸν πατέρα του νὰ εὐλογήσῃ κι αὐτόν. Τότε ὁ Ἰσαὰκ ἀναγκάστηκε νὰ εὐχηθῇ καὶ τὸν Ἡσαῦ.

7. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στὴ Μεσοποτομία.

Ὁ Ἡσαῦ ἦταν πάρα πολὺ θυμωμένος μὲ τὸν Ἰακώβ καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Γι' αὐτὸ ἡ Ρεβέκκα συμβούλεψε τὸν Ἰακώβ νὰ φύγῃ στὴ Μεσοποταμία κοντὰ στὸν ἀδερφό της τὸν Λάβαν καὶ νὰ μέ-

νη ἐκεῖ, ὥσπου νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ ἀδερφοῦ του. Ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε, μὲ μεγάλη του λύπη, νὰ φύγῃ καὶ νὰ παραιτήσῃ τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του.

Περπατώντας ὁ Ἰακώβ νυχτώθηκε στὴν ἐρημιά. Πῆρε τότε γιὰ προσκέφαλο ἓνα λιθάρι καὶ πλάγιασε νὰ κοιμηθῇ. Βλέπει στ' ὄνειρό του μιὰ σκάλα, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ γῆ κι ἔφτανε στὸν οὐρανό, καὶ σ' αὐτὴν ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν. Στὴν ἄκρῃ τῆς σκάλας φάνηκε ὁ Θεὸς καὶ εἶπε στὸν Ἰακώβ :

—«Μὴ φοβᾶσαι, γιατί ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν προγόνων σου, ποὺ θὰ δώσω στοὺς ἀπογόνους του τὴ γῆ ὅπου κοιμᾶσαι καὶ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γυρίσῃς καλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος».

Τ' ὄνειρο αὐτὸ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Ἰακώβ· ξύπνησε ταραγμένος καὶ συλλογίστηκε πῶς ὁ Θεὸς κατοικεῖ στὸ μέρος αὐτό.

—«Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἱερός», εἶπε. Ἐκαμε λοιπὸν τὴν προσευχή του καὶ ἔβαλε σημάδι τὸ λιθάρι ποὺ εἶχε γιὰ προσκέφαλο, γιὰ νὰ χτίσῃ ἐκεῖ ναὸ στὸ Θεό, ὅταν θὰ γύριζε.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Ἰακώβ στὴ Μεσοποταμία, ἔμεινε στοῦ Θεοῦ του Λάβαν, ποὺ εἶχε δυὸ κόρες, τὴ Λεῖα καὶ τὴ Ραχήλ. Ὁ Ἰακώβ ὑπηρέτησε σὰν βοσκὸς στοῦ Λάβαν δέκα τέσσερα χρόνια καὶ τὸν καιρὸ αὐτὸ παντρεύτηκε τὶς δυὸ κόρες τοῦ Λάβαν καὶ ἔκαμε ἀπ' αὐτὲς δώδεκα παιδιὰ πρὶν λέγονταν : Ρου-

βήν, Συμεών, Λευί, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Δάν
 Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

8. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του.

Ὅταν πέθανε ὁ πεθερός του ὁ Λάβαν, ὁ Ἰακώβ κληρονόμησε ὅλα τὰ κοπάδια ἐκείνου καὶ τότε ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του καὶ νὰ φιλιωθῇ μὲ τὸν ἀδερφό του τὸν Ἡσαῦ, ποὺ τοῦ εἶχε πιὰ περάσει ὁ θυμός. Ὁ Ἡσαῦ ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ ἀδελφός του, βγῆκε νὰ τὸν ὑποδεχτῇ καὶ νὰ φιλιωθῇ μαζί του. Ὁ Ἰακώβ ἐγκαταστάθηκε μὲ τοὺς γιούς του καὶ τὰ ὑπάρχοντά του στὸν τόπο τοῦ πατέρα του καὶ ζοῦσε εὐτυχής.

9. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του.

Ἀπὸ τοὺς δώδεκα γιούς του ὁ Ἰακώβ ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰωσήφ, γιατί εἶχε γεννηθῇ στὰ γεράματά του. Τοῦ εἶχε λοιπὸν φτιάξει μιὰ ὠραία στολή καὶ ἓνα λαμπρὸ πανωφόρι. Γιὰ τὴν προτίμηση ὅμως αὐτὴ τὸν μίσησαν τὸν Ἰωσήφ τ' ἀδέρφια του. Καὶ τὸ μῖσος αὐτὸ μεγάλωσε πιὸ πολύ, ὅταν ὁ Ἰωσήφ τοὺς διηγήθηκε τὰ δυὸ αὐτὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε ἰδῇ.

Τὸ πρῶτο, πὼς ἔδεναν δεμάτια στὸν κάμπο. Τὸ δικό του δεμάτι στεκόταν ὀλόρθο, ἐνῶ τὰ δεμάτια

τῶν ἀδερφῶν του ἔπεφταν καὶ τὸ προσκυνοῦσαν.

Τὸ δεύτερο, πὼς ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ἑντεκα ἀστέρια τὸν προσκυνοῦσαν.

Μιὰ μέρα ἔστειλε ὁ Ἰακώβ τὸν Ἰωσήφ στ' ἀδέρφιου του ἐκεῖ ποὺ ἔβοσκαν τὰ πρόβατα, γιὰ νὰ ἰδῇ τί γίνονταν. Ἐκεῖνοι, καθὼς εἶδαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ μακριά, εἶπαν μεταξύ τους:

—«Νά! ἔρχεται κεῖνος ὁ ὄνειροχτυπημένος. Ἄς τὸν σκοτώσουμε λοιπὸν καὶ ἄς τὸν ρίξουμε σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λάκκους καὶ ἄς ποῦμε στὸν πατέρα μας, πὼς τὸν ἔφαγε κάποιο θηρίο. Ἔτσι καὶ τὰ ὄνειρά του θὰ βγοῦν ἀνάποδα».

Στὴν ἀπόφαση ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν σύμφωνος ὁ Ρουβὴν, ποὺ συμβούλευε τοὺς ἀδερφοὺς του νὰ μὴ βάψουν τὰ χέρια τους στὸ ἀδερφικὸ αἷμα, ἀλλὰ νὰ ρίξουν τὸν Ἰωσήφ σ' ἓνα λάκκο. Σκόπευε αὐτὸς ὕστερα νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Τ' ἀδέρφια του πείσθηκαν, γιατί κι ἔτσι πίστευαν πὼς σίγουρα ὁ Ἰωσήφ θὰ πέθαινε μέσα στὸ λάκκο ἀπὸ τὴν πείνα.

Σὰν ἐπλησίασε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ, τοῦ ἔβγαλαν τὸ ὠραῖο του πανωφόρι καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἓνα λάκκο ἄδειο. Ὑστερα κάθησαν νὰ φᾶνε. Καθὼς ἔτρωγαν, νὰ μιὰ συνοδεία ἀπὸ ἐμπόρους Ἰσμαηλῖτες, ποὺ πῆγαιναν στὴν Αἴγυπτο. Τότε ὁ Ἰούδας εἶπε στ' ἀδέρφια του:

—«Τί θὰ ὠφεληθοῦμε, ἂν σκοτώσουμε τὸν ἀδερφόν

μας καὶ κρύψουμε τὸ θάνατό του; Καλύτερα εἶναι νὰ τὸν πουλήσουμε στοὺς ἐμπόρους».

Τ' ἀδέρφια ἔμειναν σύμφωνα, ἔβγαλαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους. Ἐπειτα ἔβαψαν τὸ πανωφόρι μὲ αἷμα ἀπὸ ἓνα κατσίκι ποὺ ἔσφαξαν καὶ τὸ ἔστειλαν τοῦ πατέρα τους καὶ τοῦ ἔλεγαν:

—«Βρήκαμε αὐτὸ τὸ πράγμα. Δὲς μὴν εἶναι τὸ πανωφόρι τοῦ Ἰωσήφ».

Ὁ πατέρας τὸ γνώρισε καὶ εἶπε:

Τὸ πανωφόρι τοῦ παιδιοῦ μου εἶναι. Τὸν ἔφαγε κάποιο θεριό. Ὑστερα ἔσχισε τὰ ροῦχα του καὶ θρηνοῦσε τὸν ἀγαπημένο του γιὸ πολλές μέρες λέγοντας:

—«Μὲ πένθος θὰ κατέβω στὸν τάφο νὰ βρῶ τὸ παιδί μου».

Οἱ ἔμποροι ὅταν ἦρθαν στὴν Αἴγυπτο, πούλησαν τὸν Ἰωσήφ στὸν Πετεφρῆ, ποὺ ἦταν ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραώ.

10. Ὁ Ἰωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ.

Ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραώ, ὁ Πετεφρῆς, εἶδε πόσο ἦταν καλὸς καὶ τίμιος ὁ Ἰωσήφ καὶ τὸν ἔβαλε οἰκονόμο στὸ σπίτι του. Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ τὸν μίσησε τὸν Ἰωσήφ τόσο, ποὺ τὸν συκοφάντησε στὸν ἄντρα της. Τότε ὁ Πετεφρῆς θύμωσε καὶ διέταξε νὰ ρίξουν τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακή.

Ὅμως ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰωσήφ καὶ μέσα στὴ φυλακὴ ἀκόμη δείχτηκε. Ὅλοι μέσα ἐκεῖ τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν ἐξετίμησαν γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν τιμιότητά του. Ὁ ἐπιστάτης μάλιστα τῆς φυλακῆς τὸν διώρισε νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς ἄλλους συγκατάδικους.

Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ δὲν ἀπελπίστηκε. Ἦξερε πὼς μιὰ μέρα θὰ φαινόταν ἡ ἀθωότητά του καὶ θὰ ἐλευθερωνόταν.

11. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ βρισκόταν στὴ φυλακὴ, δύο ἐπίσημοι ἄνθρωποι, ὁ ἀρχικεραστὴς καὶ ὁ ἀρχιφούρναρης τοῦ Φαραώ, ἔπесαν στὴ δυσμένειά του καὶ τοὺς ἔρριξαν στὴν ἴδια φυλακὴ. Ἐνα πρωὶ ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶδε ταραγμένους καὶ τοὺς ρώτησε τί ἔχουν. Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν πὼς τὴν περασμένη νύχτα εἶχαν δῆ δυὸ ὄνειρα καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσει. Τότε ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε:

—«Διηγηθῆτε τὰ ὄνειρά σας σὲ μένα καὶ θὰ προσπαθήσω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω».

Ὁ ἀρχικεραστὴς ἄρχισε νὰ διηγῆται τὸ δικό του ὄνειρο:

—«Εἶδα ἓνα κλῆμα, ποὺ εἶχε τρεῖς κλάδους γεμάτους σταφύλια. Ἐγὼ κρατοῦσα τὸ ποτήρι τοῦ Φαραώ. Ὅταν τὰ σταφύλια ψήθηκαν, πῆρα καὶ τὰ ἔστειλα μέσα στὸ ποτήρι κι ἔδωσα στὸ βασιλιά νὰ πιῇ».

Ὁ Ἰωσήφ τότε τοῦ εἶπε:

Τὰ τρία κλαδιά σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Ἄμα περάσουν αὐτές, ὁ Φαραὼ θὰ σέ ξαναφέρῃ στὴ θέση ποὺ εἶχες. Σὲ παρακαλῶ νὰ θυμηθῇς καὶ μένα καὶ νὰ εἰπῇς στὸ Φαραώ, πὼς ἄδικα μ' ἔχουν ἐδῶ, εἶμαι ἀθῶος».

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ ἀρχιφούρναρη. Αὐτὸς εἶπε:

—«Ἐγὼ ἔβλεπα, πὼς βαστοῦσα πάνω στὸ κεφάλι μου τρία πανέρια. Τὸ πάνω ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ζυμαρικὰ τῆς τέχνης μου, ποὺ εἶναι τόσο ἀγαπητὰ στὸ Φαραώ. Ὅμως ἔρχονταν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ τρώγαν».

Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε:

—«Τὰ τρία πανέρια σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Σὰν περάσουν αὐτὲς οἱ τρεῖς μέρες, ὁ Φαραὼ θὰ διατάξῃ νὰ σέ κρεμάσουν καὶ τὰ πουλιὰ θὰ φᾶνε τὶς σάρκες σου».

Ὅπως ἐξήγησε τὰ ὄνειρα ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι ἔγινε.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραὼ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. Τότε διέταξε νὰ ξανάρθῃ στὴ θέση τοῦ ἀρχικεραστής καὶ νὰ κρεμάσουν τὸν ἀρχιφούρναρη.

Ὅμως ὁ ἀρχικεραστής ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ τοῦ οὔτε θυμῆθηκε κἀν τὸν Ἰωσήφ.

12. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ.

Δύο χρόνια ὕστερα ἀπ' αὐτά, εἶδε ὁ Φαραώ στὸν ὕπνο του ἓνα ὄνειρο. Πὼς τάχα ἦταν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ τοῦ Νείλου, καὶ εἶδε ν' ἀνεβοῦν ἀπ' αὐτὸν ἑπτὰ ὠραῖες καὶ παχιᾶς ἀγελάδες, ποὺ ἔβοσκαν ἐκεῖ κοντά. Ἀμέσως ὕστερα εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Νείλου ἄλλες ἑπτὰ ἀγελάδες ἄσχημες καὶ ἀδύνατες. Αὐτὲς ἔπεσαν ἀπάνω στὶς πρῶτες καὶ τίς ἔφαγαν. Μόλις εἶδε τὸ ὄνειρο αὐτὸ ὁ βασιλιάς, ξύπνησε. Ὅμως σὲ λίγο τὸν ξαναπῆρε ὁ ὕπνος καὶ βλέπει ἄλλο ὄνειρο. Τάχα ἀπὸ μιὰ ρίζα βλάστησαν ἑπτὰ στάχυα ὠραῖα καὶ θρεμμένα. Σὲ λίγο κοντὰ σ' αὐτὰ φύτρωσαν ἄλλα ἑπτὰ στάχυα λεπτὰ καὶ ἀδύνατα. Αὐτὰ γύρισαν καὶ κατάπιαν τὰ πρῶτα. Μετὰ γάλη ἐντύπωση ἔκαναν στὸ βασιλιά αὐτὰ τὰ ὄνειρα. Κάλεσε λοιπὸν τοὺς σοφοὺς του νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσουν, ὅμως αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὴ σημασία τους.

13. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται.

Τότε ὁ ἀρχικεραστής θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ ποὺ εἶχε ἐξηγήσει τόσο σωστὰ τὸ ὄνειρο τὸ δικό του καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἀρχιφούρναρη. Τὸ εἶπε λοιπὸν στὸ Φαραώ κι ἐκεῖνος εὐθύς διάταξε νὰ βγάλουν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ νὰ τὸν φέρουν στὸ παλάτι.

Ὁ Ἰωσήφ στάθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά, ἄκουσε τὰ ὄνειρα καὶ εἶπε:

«Μιὰ εἶναι ἡ σημασία καὶ στὰ δυὸ ὄνειρά σου, βασιλιά. Οἱ ἑπτὰ παχιῆς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ παχιὰ στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια εὐφορία στὴ γῆ. Οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ μαραμμένα στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια δυστυχίας εὐθύς μετὰ τὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας.

»Κι αὐτὰ θὰ γίνουν πολὺ γρήγορα, γιατί καὶ τὰ δυὸ ὄνειρα τὰ εἶδες τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Καὶ ἔχω τὴ γνώμη, βασιλιά, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ὁ λαὸς ὅταν θὰ ῥθῃ ἡ δυστυχία, νὰ διορίσετε ἓναν ἄνθρωπο προκομμένο, πού νὰ ἀποθηκέψῃ καὶ νὰ φυλάξῃ πολὺ σιτάρι ὅσο θὰ κρατᾷ ἡ εὐφορία».

Ὁ Φαραὼ τόσο ἐξετίμησε τὰ χαρίσματα τοῦ Ἰωσήφ, ὥστε ὄχι μόνον τὸν ἐλευθέρωσε, παρὰ αὐτὸν βρῆκε γιὰ κατάλληλο οἰκονόμο νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀποθήκευση τοῦ σιταριοῦ. Τὸν διώρισε ἀρχιφροντιστὴ στὸ βασίλειό του καὶ τοῦ ἔκαμε πολλὰς τιμές.

Πραγματικὰ ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε μαγάλῃ ἱκανότητα στὴν ὑπηρεσία του. Τὰ ἑπτὰ χρόνια πού κράτησε ἡ εὐφορία σόδιασε σὲ καινούργιες ἀποθῆκες ἄφθονο γέννημα,

14. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο.

Ὅταν ἦρθαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, στὴν Αἴγυπτο εἶχε στάρι ἀρκετὸ καὶ κανεῖς ἀπὸ τοὺς κα-

τοίκους δὲ στενοχωρήθηκε γιὰ ψωμί. Σ' ἄλλα μέρη ὅμως ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ὑποφέρη. Ἐρχονταν λοιπὸν στὴ Αἴγυπτο καὶ ἀγοράζαν ἀκριβὰ τὸ σιτὰρι τους.

Ἡ ἴδια πείνα ἦταν καὶ στὴ Χαναάν, ὅπου ζοῦσε ὁ Ἰακώβ μὲ τοὺς ἑντεκα γιούς του. Στέλνει λοιπὸν κι αὐτὸς ὅλα τὰ παιδιὰ του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μικρὸ τὸ Βενιαμίν, γιὰ ν' ἀγοράσουν σιτὰρι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦρθαν καὶ παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ χωρὶς νὰ τὸν ξαίρουν. Αὐτὸς ὅμως ἀμέσως τοὺς γνώρισε καὶ μὲ αὐστηρὸ τρόπο τοὺς ρωτᾷ:

—«Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε σεῖς;»

—«Ἀπὸ τῆ Χαναάν γιὰ σιτὰρι», ἀποκρίθηκαν αὐτοὶ φοβισμένοι.

—«Εἰστε κατάσκοποι ἐσεῖς!» τοὺς λέει ὁ Ἰωσήφ. «Ἦρθατε νὰ ἰδῆτε τὰ μυστικὰ ὀχυρώματα!»

—«Ὅχι, ὄχι, κύριε. Εἴμαστε καλοὶ. Ἐμεῖς εἴμαστε τὰ δώδεκα παιδιὰ ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἰακώβ. Τὸ μικρότερο, ὁ Βενιαμίν, ἔχει μείνει ἐκεῖ. Ἐνὰ ἄλλο, ὁ Ἰωσήφ, ἔχει χαθῆ».

—«Εἰστε κατάσκοποι!» τοὺς λέει πάλι ὁ Ἰωσήφ, «καὶ θὰ μπῆτε στὴ φυλακὴ, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποὺ θὰ πάη στὴν πατρίδα σας νὰ φέρη τὸν μικρότερο ἀδελφὸ σας».

*Εἰς τι κι ἔγινε. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔρχεται ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ μ' ἕνα διερμηνέα ποὺ ἤξαιρε ἐβραϊκὰ καὶ εἶπε στοὺς ἀδελφούς του πὼς μποροῦν νὰ φύγουν καὶ νὰ φέρουν σιτὰρι στὴν πατρίδα τους, νὰ μείνῃ ὅμως ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς φυλα-

κισμένος, ὥσπερ νὰ φέρουν οἱ ἄλλοι τὸν Βενιαμὶν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὅσα εἶπαν εἶναι ἀλήθεια.

Τότε τ' ἀδέρφια ἔλεγαν μεταξύ των ἐβραϊκά, νομίζοντας πῶς ὁ Ἰωσήφ δὲν τοὺς καταλάβειναι:

—«Ἐμεῖς πληρώνουμε τώρα τὸ κακὸ ποὺ κάμαμε στὸν Ἰωσήφ. Εἶδαμε τὴν ἀγωνία του, ἀκούσαμε τοὺς θρήνους του καὶ δὲν τὸν λυπηθήκαμε. Γι' αὐτὸ τώρα ὑποφέρουμε».

Μάλιστα περισσότερο μάλλονε τοὺς ἄλλους ὁ Ρουβὴν.

Ὁ Ἰωσήφ, καθὼς ἄκουσε αὐτά, συγκινήθηκε πολὺ, γιὰτὶ εἶδε πῶς τ' ἀδέρφια του εἶχαν νιώσει τὴν κακὴ πράξη ποὺ ἔκαμαν, καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ μετανοοῦν. Βυῆκε λοιπὸν καὶ ἔκλαιγε κρυφά.

Ὑστερα διάταξε νὰ μείνῃ στὴ φυλακὴ μόνον ὁ Συμεὼν καὶ στοὺς ἄλλους νὰ δώσουν τὴν ἄδεια νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους μὲ τὰ σακκιὰ γεμάτα σιτάρι.

Καὶ μέσα στὰ σακκιὰ εἶπε νὰ βάλουν τὰ χρήματα, ποὺ εἶχαν δώσει γιὰ ν' ἀγοράσουν τὸ σιτάρι, καὶ νὰ τοὺς δώσουν καὶ τροφὲς γιὰ τὸ ταξίδι.

Στὸ δρόμο τ' ἀδέρφια ἀπόρησαν πολὺ, ὅταν ἀνοίγοντας τὰ σακκιὰ βρῆκαν μέσα καὶ τὰ χρήματα.

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἄκουσε ὅλα αὐτὰ καὶ πῶς ὁ ἄρχοντας στὴν Αἴγυπτο ἀπαιτοῦσε νὰ στείλῃ τὸ μικρό του γιό, ταραχτήκε πολὺ.

—«Ὁ Ἰωσήφ δὲ ζῇ πιά, ὁ Συμεὼν στὴ φυλακὴ. Τώρα

μου ζητοῦν νὰ χάσω καὶ τὸ μικρό μου Βενιαμίν ; "Οχι αὐτὸ δὲ γίνεται».

Ὁ Ρουβὴν προσπάθησε νὰ καταφέρει τὸν πατέρα του, πὼς αὐτὸς θὰ προστάτεψε τὸ Βενιαμίν καὶ ἐξάπαντος θὰ τὸν ἔφερνε πίσω. Ὁμως ὁ Ἰακώβ ἔμεινε ἀμετάπειστος.

Ἦρθε ἡ μέρα ποὺ τὸ ψωμί σώθηκε πάλι στὸ σπίτι τοῦ Ἰακώβ. Τότε ἔστειλε πάλι τὰ παιδιὰ του στὴν Αἴγυπτο γιὰ ν' ἀγοράσουν ἄλλο σιτάρι. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἔφευγαν χωρὶς τὸν Βενιαμίν κι ἔτσι ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν στείλῃ κι αὐτόν, ἀφοῦ ἐγγυήθηκε ὁ Ἰούδας πὼς θὰ τὸν ἔφερναν ὅπωςδὴποτε πάλι πίσω.

15. Ὁ Ἰωσήφ φανερῶνεται στοὺς ἀδελφούς του.

Ὅταν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἦρθαν στὴν Αἴγυπτο, ἔδωσαν στὸν ἐπιστάτη ποὺ εἶχε ὁ Ἰωσήφ, τὰ χρήματα ποὺ εἶχαν βρῆ στα σακκιά τους. Ὑστερα παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ καὶ αὐτὸς τοὺς δέχτηκε τώρα μαλακώτερα καὶ τοὺς ρώτησε γιὰ τὸν πατέρα τους. Καθὼς εἶδε τὸν Βενιαμίν, συγκινήθηκε καὶ βγῆκε νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του.

Ἐπειτα τοὺς ἔκαμε τραπέζι καὶ τοὺς ἔβαλε μὲ τὴν σειρά σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία τους, ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ παραξενευτοῦν. Διέταξε νὰ βάλουν μπροστὰ στὸ Βενιαμίν τὸ ὠραιότερο φαγητό.

Ἐπειτα πρόσταξε τὸν ἐπιστάτη του νὰ γεμίση τὰ σακκιά τους καὶ νὰ βάλῃ πάλι μέσα τὰ χρήματα τοῦ καθενὸς καὶ στοῦ Βενιαμὶν τὸ σακκὶ νὰ βάλῃ τὸ ἀσημένιο ποτήρι του.

Τὸ πρῶτ' ἁδέρφια ξεκίνησαν. Μόλις ὅμως βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ Ἰωσήφ ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοὺς πιάσουν, γιατί εἶχαν κλέψει τὸ ἀσημένιο του ποτήρι. Τ' ἁδέρφια, ἐπειδὴ ἤξεραν πῶς δὲν εἶχαν κάνει τέτοιο πρᾶγμα, εἶπαν:

— «Ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρεθῇ στὸ σακκὶ του τὸ ποτήρι, νὰ θανατωθῇ καὶ ὅλοι ἡμεῖς οἱ ἄλλοι νὰ γίνουμε σκλάβοι».

Ψάχνουν λοιπὸν τὰ σακκιά καὶ νὰ τὸ ποτήρι στοῦ Βενιαμὶν τὸ σακκί.

Τ' ἁδέρφια ἀπορώντας σκίζουν τὰ ροῦχα τους καὶ γυρίζουν στὴν πόλιν, ὅπου ὁδηγοῦνται στὸν Ἰωσήφ.

— «Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάματε;» τοὺς ρωτᾷ ὁ Ἰωσήφ.

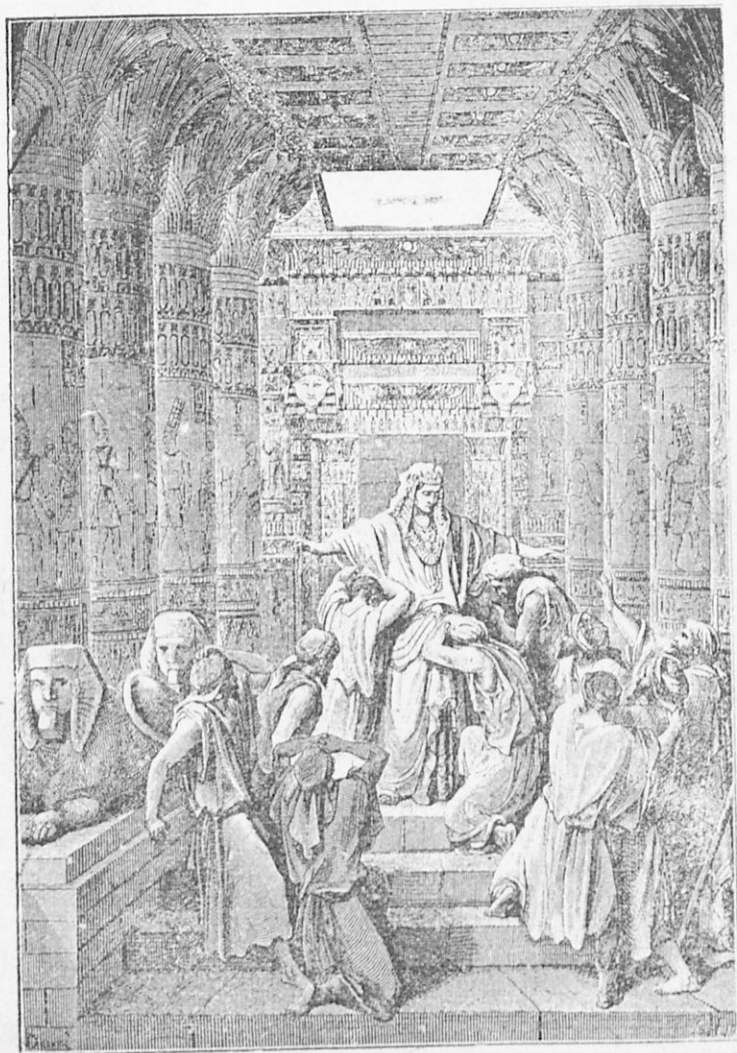
Ὁ Ἰούδας εὐθύς προχώρησε καὶ εἶπε:

— «Νά, ἡμεῖς δοῦλοι σου ὅλοι».

— «Ὅχι», ἀποκρίθη ὁ Ἰωσήφ. «Μόνον αὐτὸς ποὺ πῆρε τὸ ποτήρι θὰ μείνῃ σκλάβος μου. Σεῖς οἱ ἄλλοι θὰ γυρίσετε στὸν πατέρα σας».

— «Ἄς μείνω ἐγὼ σκλάβος», παρακαλεῖ ὁ Ἰούδας, «κι ἂς γυρίσῃ ὁ Βενιαμὶν, γιατί χωρὶς αὐτὸν ὁ πατέρας μας δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ».

Τότε ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ. Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια λέει στοὺς ἁδελφούς του:

Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του.

—«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδερφός σας, ποὺ πουλήσατε. Μὴ λυπᾶσθε. Πηγαίνετε στὸν πατέρα μου καὶ πείτε του ὅλη τὴν ἱστορία καὶ νὰ πάρῃ ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ ρθῇ ἐδῶ, γιατί ἡ πείνα θὰ βαστάξῃ ἀκόμα πέντε χρόνια».

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰωσήφ, ἀγκάλιασε κλαίοντας τοὺς ἀδερφούς του καὶ ἰδιαίτερα τὸν Βενιαμίν.

16. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο.

Τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ, γύρισαν στὴ Χαναάν καὶ γεμάτοι χαρὰ εἶπαν στὸν πατέρα τους, πὼς ὁ Ἰωσήφ ζῇ καὶ εἶναι μέγας ἀρχοντας στὴν Αἴγυπτο καὶ θέλει νὰ πάνε νὰ ζήσουν ὅλοι κοντά του. Ὁ Ἰακώβ στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευε. Ὅταν ὅμως εἶδε τὰ πλούσια δῶρα, ποὺ εἶχε δώσει ὁ Ἰωσήφ στὰ ἀδέρφια του, πίστεψε καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ γιό του πρὶν πεθάνῃ.

Ὁ Ἰωσήφ ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ πατέρας του, βγῆκε μὲ μιὰ ωραία βασιλικὴ ἄμαξα νὰ τὸν ὑποδεχτῇ. Κι ὅταν ἔφτασε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλοῦσε κι ἔκλαιε ἀπὸ συγκίνηση.

Τότε ὁ Ἰακώβ εἶπε:

—«Τώρα, ἀγαπητό μου παιδί, ἄς ἀποθάνω, ἀφοῦ εἶδα τὸ πρόσωπό σου».

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε εὐτυχισμένος πιά κοντὰ στὰ παι-

διά του. Ὄταν πλησίαζε μὲ τέλος του, φώναξε τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ τὸν θάψῃ στὸν τόπον τῶν προγόνων του. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὰ παιδιὰ του ἔμειναν στὴν Αἴγυπτον καὶ οἱ ἀπόγονοὶ τους ἔγιναν ἓνας μέγας λαὸς ποὺ λεγόταν Ἰσραηλιῖτες.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Ο Μ Ω Υ Σ Η Σ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωϋσῆ.

Ἦρθε καιρὸς ποῦ ὁ Ἰωσήφ πέθανε καθὼς καὶ τ' ἀδέρφια του. Οἱ ἀπογονοὶ του ὅμως, ποῦ καθὼς εἶπαμε λεγόνταν Ἰσραηλῖτες, πλήθαιναν πολὺ καὶ σὲ λίγα χρόνια ὅλη ἡ Αἴγυπτος γέμισε ἀπὸ αὐτούς. Αὐτὸ ἔκαμε τοὺς Αἰγυπτίους ν' ἀνησυχοῦν καὶ περισσότερο οἱ βασιλεῖς τους, ποῦ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μὴ τυχὸν ἔρθῃ καιρὸς ποῦ οἱ Ἰσραηλῖτες κυριέψουν τὴν Αἴγυπτο καὶβάλουν δικούς τους βασιλεῖς.

Γιὰ νὰ προλάβῃ λοιπὸν αὐτὸ τὸ κακὸ ὁ Φαραὼ καὶ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαὸ νὰ αὐξάνῃ, μεταχειρίστηκε τέτοια μέτρα:

Διέταξε νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ κάνουν βαριὰ ἔργα, νὰ χτίσουν πολιτεῖες καὶ τείχη, κι ἔτσι ἀπὸ τοὺς κόπους ν' ἀδυνατίζουν καὶ νὰ χάνονται. Ὅμως οἱ Ἰσραηλῖτες μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὄχι μόνο δὲ λιγότευαν παρὰ καὶ δυνάμωναν περισσότερο. Σὰν εἶδε ἔτσι ὁ Φαραὼ, κάλεσε ὅλες τὶς ἡμέρες καὶ τὶς παράγγειλε νὰ σκοτώνουν εὐθύς ὅλα τ' ἀρσενικὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν ποῦ ξεγεννοῦσαν. Μὰ

οὔτε αὐτὸ δὲν ἔπιασε, γιατί οἱ καλῆς μαμές ἔλεγαν πὼς δὲν τίς πρόφταιναν τίς Ἰσραηλίτισσες στὴ γέννα τους, γιατί εἶναι γερές καὶ γεννοῦσαν χωρὶς τὴ βοήθειά τους.

Τότε ὁ Φαραὼ ἔβγαλε διαταγὴ νὰ ρίχνουν οἱ Αἱγύπτιοι στὸ ποτάμι τὸ Νεῖλο ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μία Ἑβραία γέννησε ἓνα πολὺ ὠραῖο ἀγοράκι. Τὸ ἔκρυβε ἡ καημένη ἀρκετὸν καιρὸ στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ μὴ τῆς τὸ πάρουν καὶ τὸ πνίξουν στὸ ποτάμι. Μὰ ἐπειδὴ φοβήθηκε πὼς δὲ θὰ κατῶρθωνε νὰ προσφυλάξῃ τὸ παιδί της ὥσπου νὰ μεγαλώσῃ, σκέφθηκε νὰ τὸ σώσῃ διαφορετικά. Τὸ ἔβαλε μέσα σ' ἓνα καλάθι, πού τὸ εἶχε ἀλειμμένο καλὰ μὲ πίσσα, ὥστε νὰ μὴ περνοῦν μέσα τὰ νερά. Πῆρε τὸ καλάθι καὶ μαζί μὲ τὴ μεγάλη κόρη της τὴ Μαριάμ, ἦρθαν στὸ ποτάμι· ἐκεῖ ἀκούμπησε τὸ καλάθι μὲ τὸ παιδί πάνω στὸ ἥσυχον νερὸ καὶ γύρισε στὸ σπίτι, ἐνῶ ἡ Μαριάμ ἔμεινε κρυμμένη πίσω ἀπὸ τίς καλάμιες νὰ ἰδῇ τί θ' ἀπογίνῃ.

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ νὰ, ἔρχεται ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ μὲ τίς ὑπηρέτριές της νὰ λουστῇ στὸ ποτάμι. Καθὼς εἶδε τὸ καλάθι, διέταξε τίς ὑπηρέτριες νὰ τὸ τραβήξουν ἔξω, περίεργη νὰ ἰδῇ τί εἶχε μέσα. Τὸ ἀνοιξαν λοιπὸν καὶ βλέπουν τὸ παιδάκι ποὺ ἦταν μέσα. Ἡ βασιλοπούλα τὸ λυπήθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρῃ αὐτὴ καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ στὸ παλάτι.

Μόλις είδε αυτά ή κρυμμένη Μαριάμ, πήρε θάρρος και πρόβαλε έμπρός στη βασιλοπούλα. Τήν έρώτησε μή τυχόν και ήθελε παραμάννα για τὸ παιδί, γιατί αυτή γνώριζε μιὰ πολὺ καλή. Ἡ βασιλοπούλα δέχτηκε και τήν έστειλε νὰ πάη εὐθὺς νὰ φέρη τήν παραμάννα. Ἐτρεξε λοιπὸν ή καλή κόρη στη μητέρα της και τῆς εἶπε ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Οἱ δυὸ μαζί γύρισαν τότε στη βασιλοπούλα και κείνη παράδωσε τὸ παιδί στη μητέρα του νὰ τὸ κρατήση τρία χρόνια.

Όταν πέρασαν τὰ τρία χρόνια, ή μητέρα παράδωσε πάλι τὸ παιδί στη βασιλοπούλα. Αὐτὴ τὸ πήρε τότε στὸ παλάτι νὰ τὸ ἀναθρέψη και τοῦ ἔβγαλε τὸ ὄνομα Μωϋσῆς, πὺ σημαίνει σωσμένος ἀπὸ τὸ νερό.

2. Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸ Μωϋσῆ.

Ὁ Μωϋσῆς ἀνατράφηκε βασιλικά στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ, χωρὶς ποτὲ νὰ λησμονήση τὴν καταγωγὴ του. Γι' αὐτὸ πάντοτε προστάτευε και βοηθοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες. Κάποια μέρα περνώντας σ' ἓνα δρόμο εἶδε ἓνα Αἰγύπτιο νὰ κτυπᾷ ἓνα Ἰσραηλίτη. Στάθηκε εὐθὺς και ρώτησε τὴν αἰτία, μὰ ὁ Αἰγύπιος θυμωμένος θέλησε νὰ κτυπήση και τὸν ἴδιον τὸ Μωϋσῆ. Τότε ὁ Μωϋσῆς ἀναγκάστηκε νὰ κτυπήση τὸν Αἰγύπτιο και νὰ τὸν σκοτώση.

Όταν ὁ φόνος αὐτὸς ἔγινε γνωστός, ὁ Μωϋσῆς για

ν' ἀποφύγη τὴν ἐκδίκηση τῶν Αἰγυπτίων, ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Πῆγε τότε σ' ἓναν ἄλλο τόπο, τὴ Μαδιάμ, ὅπου παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς ἱερέα ποὺ λεγόταν Σεπφώρα.

Ὅσον καιρὸ ἔλειπε ὁ Μωϋσῆς, βρῆκαν εὐκαιρία οἱ Αἰγύπτιοι νὰ βασανίζουν τοὺς Ἰσραηλῖτες μὲ διάφορους τρόπους καὶ νὰ τοὺς κάνουν τὴ ζωὴ στὴν Αἴγυπτο ἀνυπόφορη.

Ὁ Θεὸς ὅμως ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό, ἀποφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ. Μιὰ μέρα ὁ Μωϋσῆς βρισκόταν σ' ἓνα βουνό, τὸ Χωρήβ, κι ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του. Ἐκεῖ ποὺ καθόταν συλλογισμένος, εἶδε ἓνα βᾶτο ἀπ' ὅπου ἔβγαιναν φλόγες χωρὶς νὰ καίεται.

Γεμᾶτος ἀπορία κίνησε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἰδῇ πῶς γινόταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μὰ δὲν εἶχε πλησιάσει ἀκόμα καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσότερο, γιατί ὁ τόπος εἶναι ἱερός.

Εὐθὺς ὁ Μωϋσῆς ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ ἄκουσε τότε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέη, πῶς αὐτὸς ἦταν διωρισμένος νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὑπόφεραν τόσα μαρτύρια καὶ νὰ τοὺς πάῃ στὴ Χαναάν. Τοῦ παράγγειλε νὰ παρουσιαστῇ στὸ Φαραὼ καὶ νὰ τοῦ πῇ νὰ δώσῃ τὴν ἄδεια, γιατί ἄλλιῶς πολλὰ κακὰ θὰ πέσουν στὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Μωϋσῆς καταφοβισμένος ρώτησε πῶς μποροῦσε νὰ παρουσιαστῇ καὶ νὰ πῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὸ Φαραώ, ἀφοῦ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ μπορῇ νὰ μιλῇ εὐκόλα. Ὁ Θεὸς ὅμως τοῦ ἀποκρίθη πῶς μποροῦσε νὰ πάρῃ μαζί του τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἀαρών ποὺ μιλεῖ πολὺ ὠραῖα.

Τότε ὁ Μωϋσῆς πῆγε στὸν Ἀαρών καὶ τοῦ εἶπε ὅλα αὐτά.

3. Οἱ δέκα πληγὲς τοῦ Φαραώ.

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρών πῆγαν καὶ παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸ Φαραώ καὶ τοῦ εἶπαν γιὰ τὴν ἐντολὴ ποὺ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε. Ὁ Φαραώ ὅμως τοὺς ἔδωξε καὶ τοὺς εἶπε πῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ φύγουν. Ὑστερα ἔβαλε διαταγὴ νὰ μεγαλώσουν τὰ βόσκανα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Ἀαρών καὶ ὁ Μωϋσῆς ξαναπῆγαν ἄλλῃ μέρᾳ πάλι ἐμπρὸς στὸ Φαραώ καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἀαρών ποιά ἦταν ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἔρριξε κάτω τὸ ραβδί του καὶ αὐτὸ ἔγινε εὐθύς φίδι. Ὅμως ὁ Φαραώ οὔτε στὸ θαῦμα αὐτὸ ἔδωσε καμμιά σημασία, παρὰ ξακολουθοῦσε νὰ κρατῇ τοὺς δύστυχους Ἰσραηλῖτες ἐν τῇ σκλαβιά.

Τότε ὁ Θεὸς θυμωμένος ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἄπιστου βασιλιᾶ ἔρριξε πάνω στὴ χώρα του δέκα φοβερὰ κακά, τὶς δέκα πληγές.

Πρῶτα ἔκαμε τὸ νερὸ τοῦ Νείλου αἷμα, ὕστερα γέμισε τὸν τόπο βατράχους, ἔπειτα ἄπλωσε βαθὺ σκοτάδι, ποὺ κράτησε πολλές ἡμέρες. Τέλος στέλνει καὶ τὴν δέκατη πληγὴ τὴν πιὸ φοβερή: δηλαδή ἄγγελος κυρίου χτύπησε ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων καὶ πέθαναν ὅλα σὲ μιὰ νύχτα. Τὴν ἴδια νύχτα οἱ Ἰσραηλῖτες σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὴν ἔδωσε στὸ Μωϋσῆ, ἔμειναν ἄγρυπνοι καὶ ντυμένοι γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ φύγουν.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸ εἶχαν σφάζει κάθε οἰκογένεια ἀπὸ ἓνα ἄρνι καὶ ἀφοῦ πρῶτα ἔβαψαν τὴν πόρτα τους μὲ τὸ αἷμα του, ὕστερα τὸ ἔψησαν. Ἔβαψαν οἱ Ἰσραηλῖτες σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους, γιὰ νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Αἰγυπτίων κι ἔτσι νὰ μὴ χτυπηθοῦν μὲ θάνατο καὶ τὰ δικά των παιδιά.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ Ἑβραῖοι τὴ γιορτάζουν ὡς σήμερα. Εἶναι τὸ Πάσχα των καὶ κάθε χρόνο τὴν ἡμέρα αὐτὴ τρῶνε ἄρνι ψητὸ καθὼς καὶ ἄζυμα, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

4. Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Μὲ τὴ δέκατη φοβερὴ πληγὴ ποὺ ἔρριξε ὁ Θεὸς στοὺς Αἰγυπτίους, ὁ Φαραὼ κατατρόμαξε. Ἔστειλε λοιπὸν κι ἐφώνασε τὸ Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν καὶ

τούς εἶπε, πὼς δέχεται νὰ πάρουν τοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ νὰ φύγουν τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα. Ἀμέσως λοιπὸν οἱ Ἰσραηλῖτες μαζεύτηκαν ὅλοι, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἐμπῆκαν μπροστὰ οἱ πολεμιστὲς, ποὺ ἦσαν ἑξακόσιες χιλιάδες κι ἐξεκίνησαν. Μὰ δὲν εἶχαν πολὺ προχωρήσει καὶ ὁ Φαραὼ μετάνοιωσε γιὰ τὸν τοῦ ἀφησε.

Στέλνει λοιπὸν εὐθύς πίσω τοὺς στρατὸ νὰ τοὺς κυνηγήσει καὶ νὰ τοὺς φέρη πάλι. Οἱ Ἰσραηλῖτες εἶχαν φτάσει τώρα μπροστὰ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Κινδύνεψαν λοιπὸν νὰ πιαστοῦν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἄρχισαν νὰ χάνουν τὸ θάρρος των. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄφησε στὴ δύσκολη ἐκείνη στιγμή. Ἔδωσε ἐντολὴ στὸ Μωϋσῆ νὰ χτυπήσει μὲ τὸ ραβδί του τὰ νερὰ τῆς θάλασσας. Εὐθύς ποὺ ὁ Μωϋσῆς ἔκαμε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, τὰ νερὰ χωρίστηκαν καὶ παρουσιάστηκε δρόμος στεριά, ἀπ' ὅπου οἱ Ἰσραηλῖτες πέρασαν ὅλοι ἀντίπερα. Πίσω τοὺς ὅμως μπῆκαν στὸ στεγνὸ αὐτὸ δρόμο καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ τοὺς κυνηγοῦσαν. Μὰ τότε χτύπησε πάλι ὁ Μωϋσῆς τὸ ραβδί του κι εὐθύς κλείστηκαν τὰ νερὰ καὶ ὅλος ὁ Αἰγυπτιακὸς στρατὸς πνίγηκε. Χαρούμενοι τώρα οἱ Ἰσραηλῖτες ποὺ σώθηκαν, δόξασαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴν προστασίαν του

5. Οί δέκα έντολές.

Ἔστερα ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα οἱ Ἰσραηλῖτες βρέθηκαν στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ σώθηκαν ὅ,τι τροφές εἶχαν μαζί τους καὶ δὲν ἔβρισκαν πιά τίποτα νὰ φᾶνε. Ἄρχισαν τότε νὰ βασανίζονται ἀπὸ τὴν πείνα, νὰ στενοχωροῦνται καὶ νὰ παραπονοῦνται στὸ Μωϋσῆ πού τοὺς εἶχε φέρει ἐκεῖ καὶ γύρευαν νὰ γυρίσουν πάλι στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Μωϋσῆς στενοχωρήθηκε πολὺ, μὰ τότε ὁ Θεὸς πού δὲν ἄφηνε ἀπὸ τὴν προστασία του τὸν Ἑβραϊκὸ λαό, ἔρριξε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ γλυκεῖα καὶ θρεπτικὴ τροφή, τὸ μάννα, καὶ μαζί μ' αὐτὸ πολλὰ ὀρτύκια. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλῖτες σώθηκαν πάλιν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ πέρασαν πολὺν καιρὸ ἡσυχοὶ στὴν ἔρημο. Μὰ σὲ λίγο βρέθηκαν σὲ μέρος πού δὲν εἶχε καθόλου νερό. Ἀρχισαν τότε νὰ διψοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν πολὺ. Πάλι λοιπὸν παραπονιοῦνταν στὸ Μωϋσῆ πὼς σώθηκαν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἦρθαν νὰ πεθάνουν στὴν ἔρημο.

Τότε ὁ Μωϋσῆς προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά του. Ὁ Θεὸς τοῦ παράγγειλε νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ ραβδί του σ' ἓνα βράχο, στὸ βουνὸ Χωρήβ, κι εὐθὺς θὰ βγῇ ἄφθονο νερό. Ἔτσι κι ἔγινε καὶ ὁ λαὸς γεμᾶτος εὐγνωμοσύνη ἤπιε ἀπὸ τὸ καθάρωτατο νερό κι ἔσβησε τὴ δίψα του.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε πού οἱ Ἑβραῖοι

βγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Εἶχαν φτάσει τώρα κοντὰ στὸ βουνὸ Σινά. Ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ κι ἐκεῖ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοῦ παράγγειλε νὰ κατεβῇ κάτω στοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ νὰ τοὺς πῇ πὼς ἂν θέλουν νὰ ἔχουν πάντοτε τὴν προστασία του, πρέπει νὰ κρατοῦν δέκα ἐντολές ποὺ θὰ τοὺς δώση.

Ὅταν οἱ Ἰσραηλῖτες ἄκουσαν αὐτὸ ἀπὸ τὸ Μωϋσῆ, δέχτηκαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ Μωϋσῆς τοὺς διάταξε νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ νηστέψουν τρεῖς μέρες. Τὴν τρίτη μέρα τοὺς ὠδήγησε κοντὰ στὸ βουνὸ Σινά, ποὺ ἡ κορυφὴ του ἦταν σκεπασμένη μὲ ἓνα μαῦρο σύννεφο. Σὲ λίγο ἄρχισε ν' ἀστράφτη καὶ νὰ βροντᾷ καὶ ὅλο τὸ βουνὸ ἀντηχοῦσε ἀπὸ κρότους μὲ τύμπανα καὶ σάλπιγγες, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι στάθηκαν ἐκστατικοί.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶπε τίς δέκα ἐντολές :

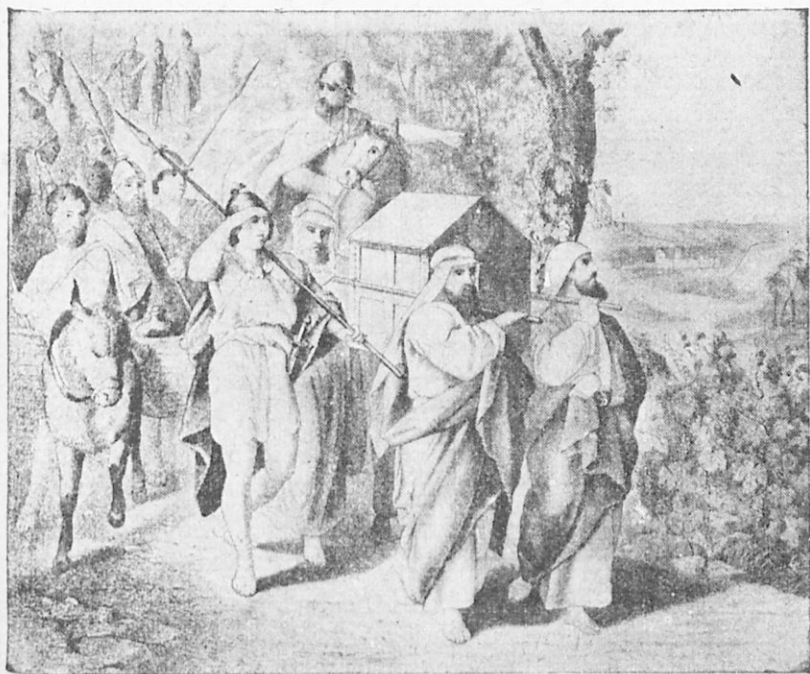
1. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σας. Νὰ μὴ λατρεύετε ἄλλο Θεὸ ἐκτὸς ἀπὸ μένα.
2. Νὰ μὴν προσκυνᾶτε ποτὲ εἰδωλα.
3. Νὰ μὴν ὀρκίζεστε καὶ νὰ μὴν πιάνετε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς λόγο.
4. Ἐξι μέρες νὰ ἐργάζεσθε καὶ τὴν ἑβδομὴ νὰ ξεκουράζεσθε.
5. Νὰ σέβεστε καὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς γονεῖς σας.
6. Νὰ μὴ σκοτώσετε ποτέ.

7. Νὰ μὴν προσβάλετε κανενὸς τὴν τιμὴν.
8. Μὰ μὴν κλέψετε.
9. Μὴν πάρετε ποτὲ ψεύτικο ὄρκο.
10. Μὴ βάλῃ ὁ νοῦ σας τὸ ξένο πρᾶγμα.

6. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι.

Ὁ Μωϋσῆς ἔπειτα ἀνέβηκε πάλι στὸ βουνὸ Σινᾶ. Ἐκεῖ ἔμεινε σαράντα μέρες ἀκούοντας τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ὅμως ἀργοῦσε νὰ κατεβῇ, οἱ Ἑβραῖοι εἶπαν στὸν Ἀαρών, πὼς ὁ Μωϋσῆς θὰ χάθηκε καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη πιά νὰ τὸν περιμένουν. Ζήτησαν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοὺς φτιάξῃ ἓνα θεὸ εἶδωλο, ὅπως ἤξεραν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ κάνουν σ' αὐτὸ τὴ λατρεία τους. Ὁ Ἀαρών ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῇ. Τοὺς διέταξε λοιπὸν κι ἔφεραν ὅλοι τὰ χρυσᾶ τους κοσμήματα καὶ μ' αὐτὰ ἔφτιαξε ἓνα χρυσὸ μοσχάρι. Τὸ ἔστησε αὐτὸ σ' ἓνα μέρος καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔρχονταν καὶ τὸ προσκυνοῦσαν. Ὁ Μωϋσῆς ὅμως στὶς σαράντα μέρες ἐπάνω κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ Σινᾶ κρατώντας δυὸ πέτρινες πλάκες, ὅπου τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς μὲ τίς δέκα ἐντολές χαραγμένες ἐπάνω. Καθὼς εἶδε ὅμως τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ προσκυνοῦν τὸ χρυσὸ μοσχάρι, τόσοσ θυμὸς τὸν ἔπιασε, ποὺ τοῦ ἔπесαν στὴν ταραχὴ του οἱ πλάκες κι ἔσπασαν. Ἐπειτα προχώρησε καὶ κατάστρεψε τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ τιμώρησε αὐστηρὰ τὸν ἄπι-

στο λαό. Ἀνέβηκε τότε πάλι στο βουνό Σινά καί ζήτησε συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ καί πῆρε δυὸ νέες πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολές, ποὺ τὶς ἔβαλε μέσα σ' ἓνα κιβώτιο φτιαγμένο ἀπὸ πολύτιμο ξύλο, ποὺ ὠνομάστηκε Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης. Τὴν Κιβωτὸ τῆς Δια

θήκης τὴν ἔβαλε πάλι μέσα σὲ μιὰ σκηνή, ποὺ τὴν εἶπαν Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καὶ σ' αὐτὴν ἐπρόσφερε θυσία στο Θεό.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, ποὺ πῆραν οἱ Ἑβραῖοι τὶς δέκα ἐντολές, τὴν γιορτάζουν ἑπτὰ ἑβδομάδες μετὰ τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστὴν δηλαδή.

7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ.

Ὅταν ὁ Μωϋσῆς κατάλαβε τὸ θάνατό του, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ διορίσῃ ἀρχηγὸ στοὺς Ἑβραίους.

Ὁ Θεὸς τότε διάλεξε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἄνθρωπο μὲ μυαλὸ καὶ ἀρετὴ καὶ διέταξε τὸ Μωϋσῆ νὰ τὸν παρουσιάσῃ στοὺς Ἑβραίους γι' ἀρχηγό τους.

Κατόπιν ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Φασγὰ καὶ εἶδε τὴ χώρα Χαναάν, ποὺ θὰ κατοικοῦσαν ὀριστικὰ οἱ Ἑβραῖοι, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός.

Ἐπειτα πέθανε ὁ Μωϋσῆς σὲ ἡλικία 120 χρονῶν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔθαψαν τὸ Μωϋσῆ μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ γιορτὲς στὴ κοιλάδα τοῦ Μωάβ καὶ τὸν ἔκλαψαν τριάντα μέρες.

8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

Ὁ Μωϋσῆς πέθανε πρὶν κατορθώσῃ νὰ φέρῃ τοὺς Ἰσραηλῖτες στὴ Χαναάν. Τότε ἀνάλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. Ὅταν ὁ λαὸς προχωροῦσε, μπροστὰ πῆγαιναν πάντοτε οἱ ἱερεῖς κρατώντας τὴν ἱερὴ Κιβωτό, μὲ τὶς πλάκες τῶν δέκα ἐντολῶν. Ἐφθασαν κάποτε στὸν ποταμὸ Ἰορδάνη καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὅλος ὁ λαὸς πέρασε δίχως νὰ βραχῇ κανεὶς, γιατί κι ἐδῶ ὅπως καὶ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα τὰ νερὰ χωρίστηκαν σὲ δυὸ καὶ ἄνοιξαν δρόμο νὰ διαβοῦν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ οἱ Ἰσραηλῖτες
 χρειάστηκε νὰ πολεμήσουν μὲ διαφόρους λαούς, ποὺ
 στάθηκαν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους. Οἱ λαοὶ αὐτοὶ
 εἶχαν πολιτεῖες τριγυρισμένες μὲ ὀχυρὰ τεῖχη καὶ πο-
 λεμιστὲς πολλούς. Ὅμως μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ οἱ
 Ἰσραηλῖτες κατῴρθωσαν νὰ τοὺς νικήσουν. Ὅσον
 πολιορκήσαν τὴν ὀχυρωμένη πόλη Ἰεριχώ, ἑπτὰ
 μέρες ἔμεναν γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη της. Τὴν ἑβδόμη
 μέρα οἱ ἱερεῖς σάλπισαν μὲ τὶς σάλπιγγες, ὁ λαὸς
 ᾤκησε μεγάλη βοή καὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλης ἔπεσαν
 μόνα τους.

Ἐπειτα ἔφτασαν σὲ μιὰ ἄλλη πόλη, τὴ Γαβαὼν, καὶ
 ἄρχισαν δυνατὴ μάχη μὲ τοὺς ἐχθρούς. Ἡ μάχη
 κράτησε ὡς τὸ βράδυ χωρὶς νὰ νικήσουν καὶ τότε
 ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σταμα-
 τήσῃ τὸν ἥλιο, ὥσπου νὰ τελειώσουν τὴ μάχη.
 Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ ἥλιος στάθηκε καὶ οἱ Ἑβραῖοι
 νίκησαν τοὺς ἐχθρούς καὶ κυρίεψαν τὴ Γαβαὼν.

Τέλος ἦρθε ἡ εὐλογημένη μέρα ποὺ οἱ Ἰσραηλῖτες
 ἔφτασαν πιά στὴν ποθητὴ Χαναάν, ἀφοῦ πέρασαν 40
 ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ βγῆκαν ἀπὸ
 τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μοίρασε τὴ Χαναάν
 στὶς 12 φυλὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἀφοῦ τοὺς
 διοίκησε μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πέθανε σὲ βαθεῖα
 γεράματα.

ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ

1. Ὁ Γεδεών.

Ἀποῦ πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, κυβέρνησαν τοὺς Ἰσραηλῖτες δυνατοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄντρες ποὺ λέγονταν κριταί. Οἱ πιὸ σπουδαῖοι ἀπὸ αὐτοὺς στάθηκαν ὁ Γεδεών, ὁ Σαμφών, ὁ Ἥλι καὶ ὁ Σαμουήλ.

Ὁ Γεδεών πῆρε τριάντα χιλιάδες πολεμιστὲς Ἰσραηλῖτες καὶ πῆγε νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς Μαδιανῖτες. Κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὶς τριάντα αὐτὲς χιλιάδες διάλεξε μόνο τριακόσιους. Αὐτοὺς τοὺς 300 παράγγειλε νὰ πάρουν ἀπὸ μιὰ στάμνα ἄδεια καὶ μέσα ἐκεῖ νὰ ἔχουν μιὰν ἀναμμένη λαμπάδα καὶ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ γιὰ τὴν ἐπίθεση. Τῇ νύχτα λοιπὸν μόλις ἔδωσε ὁ Γεδεών τὸ σύνθημα, οἱ 300 αὐτοὶ ἔσπασαν τὶς στάμνες καὶ κρατώντας τὶς ἀναμμένες λαμπάδες μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ σαλπίζοντας μὲ τὸ ἄλλο ἔπесαν ἐπάνω στὸ ἐχθρό. Οἱ Μαδιανῖτες, ποὺ εἶδαν τὶς λαμπάδες καὶ ἄκουσαν τὴ βοή, τόσο τρόμαξαν ποὺ ἄρχισαν νὰ φεύγουν γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ὁ Γεδεών τότε μὲ ὅλο του τὸ στρατὸ τοὺς κυνήγησε καὶ τοὺς κατὰστρεψε.)

2. Ὁ Σαμφών.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες ἄρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸ Θεό τους. Ἐπεσαν στὶς ἁμαρτίες καὶ στὶς κακὲς πράξεις, ὥσπου μιὰ μέρα οἱ ἐχθροὶ τους οἱ Φιλισταῖοι τοὺς χτύπησαν μὲ στρατὸ καὶ τοὺς νίκησαν. Τότε τοὺς ἔκαμαν σκλάβους των κι ἔμειναν στὴ σκλαβιὰ 40 ὁλόκληρα χρόνια. Μέσα στὰ βάσανα τῆς σκλαβιάς οἱ Ἰσραηλῖτες θυμῆθηκαν καὶ πάλι τὸ Θεὸ καὶ μετάνοιωσαν. Τότε ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε ἕνα πολὺ δυνατὸν ἄντρα, τὸ Σαμφών, ποὺ στάθηκε προστάτης καὶ κριτὴς τους, ἕνας ἥρωας τῶν Ἑβραίων, ὅπως στοὺς Ἕλληνες ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ Σαμφών ἔγινε ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τῶν Φιλισταίων ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερφυσικῆς του δύναμης. Κάποτε πηγαίνοντας μὲ μιὰ συντροφιά ἀπὸ ἕναν τόπο σὲ ἄλλο, βρέθηκε ἔμπρὸς σ' ἕνα φοβερὸ λιοντάρι. Ἐνῶ ὅλοι κατατρόμαξαν, αὐτὸς μὲ μεγάλη ψυχραιμία χύθηκε ἀπάνω στὸ θηριὸ καὶ τὸ ἔσκισε στὰ δύο σὰν νά'ταν ἕνα νεογέννητο κατσικάκι. Μὲ τοὺς Φιλισταίους τὰ ἔβαλε ἀρχίζοντας πρῶτα πρῶτα νὰ καταστρέφῃ τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ σπαρτὰ τους. Αὐτοὶ κάποτε κατῳρθωσαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν φυλακίσουν. Ὅμως ὁ Σαμφών ἔσπασε τὰ σιδερένια δεσμά του σὰν νὰ ἦταν κλωστὲς κι ἐλευθερώθηκε. Τότε οἱ Φιλισταῖοι ἔβαλαν μιὰ γυναῖκα ποὺ λεγόταν Δαλιδά, ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ ἦταν αὐτὴ ἡ μεγάλη δύναμη τοῦ

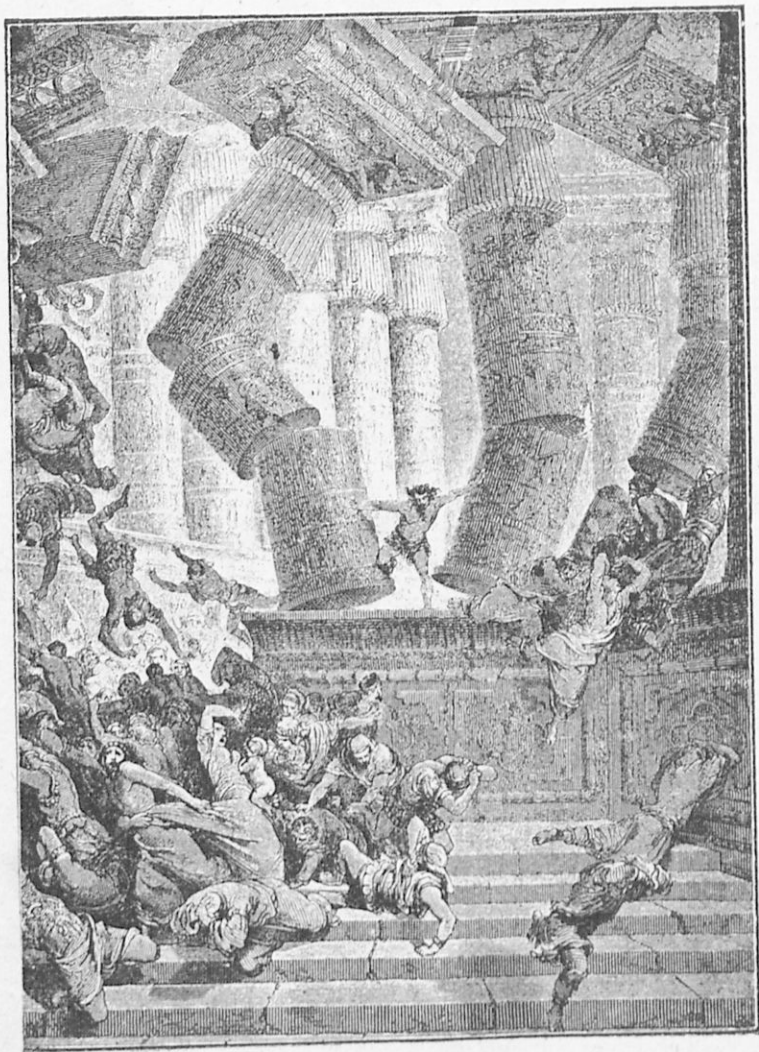
Σαμψών και Δαλιδά.
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σαμφών. Αὕτῃ κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν στὰ μακρὰ μαλλιά του. Λοιπὸν τὸν ἀποκοίμισε καὶ τοῦ τὰ ἔκοψε μὲ τὸ ψαλλίδι. Ὑστερὰ τὸν παράδωσε στοὺς Φιλισταίους καὶ αὐτοὶ τὸν ἔρριξαν πάλι στὴ φυλακὴ. Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ ἦσαν σ' ἓναν πελώριο ναό τους πάνω ἀπὸ 3 χιλιάδες Φιλισταῖοι, γιὰ νὰ γιορτάσουν κάποια γιορτὴ τους, θέλησαν νὰ φέρουν ἐκεῖ καὶ τὸ Σαμφών γιὰ νὰ τὸν περιπαίξουν. Ὁ Σαμφών τότε, ποὺ στὸ μεταξύ εἶχαν μεγαλώσει τὰ μαλλιά του, καὶ εἶχε ξανάβρει τὴ δύναμή του προσευχήθη στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐχθροὺς του. Ἐπίασε ὕστερα δυὸ κολόνες ποὺ στήριζαν τὸ οἰκοδόμημα καὶ μὲ τὰ δυνατά του χέρια τὶς ἔρριξε κάτω λέγοντας: «ἄς πεθάνω κι ἐγὼ μαζί μ' αὐτούς», κι εὐθύς ὅλο τὸ οἰκοδόμημα ἔπεσε καὶ πλάκωσε τοὺς Φιλισταίους, ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ.

3. Ὁ Ἡλὶ

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ Σαμφών στάθηκε κριτὴς στοὺς Ἑβραίους ὁ Ἡλὶ. Ὁ Ἡλὶ ἦταν παρὰ πολὺ εὐσεβής, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε παιδιά, ποὺ δὲν ἔδιναν καμιὰ σημασίαν στὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ φέρονταν πολὺ ἄσχημα σὲ ὅλους.

Τότε ὁ Θεὸς ἔδωκε στὸν Ἡλὶ αὐστηρὴ ἐντολὴ νὰ διορθώσῃ τὰ παιδιά του καὶ νὰ τὰ φέρῃ πάλι στὸν ἴσιο δρόμο. Ὅμως ὁ Ἡλὶ, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε ὑπερβο-

Θάνατος τοῦ Σαρμψών.

λικὰ τὰ παιδιὰ του, δὲν τὰ τιμωροῦσε, κι ἔτσι αὐτὰ ἔμεναν πάντα ἀδιόρθωτα.

Τότε ὁ Θεὸς θύμωσε μὲ τὸν Ἡλὶ καὶ τιμώρησε καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τὸν ἴδιον. Σὲ μιὰ μάχη δηλαδὴ ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἰσραηλῖτες μὲ τοὺς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ τὴν ἴδια μέρα. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ παρὰ ἔπεσε καὶ ἡ ἱερὴ Κιβωτὸς στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν. Καθὼς τ'ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἡλὶ, τόση λύπη τοῦ ἦρθε ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο του κι ἔμεινε νεκρός. >

4. Ὁ Σαμουήλ.

Τελευταῖος κριτὴς στάθηκε στοὺς Ἰσραηλῖτες ὁ Σαμουήλ. Τὸ Σαμουήλ ἀπὸ μικρὸ παιδί τὸν εἶχε ὁ Ἡλὶ στὸ ναὸ καὶ τὸν σπούδασε καὶ τὸν ἀνάθρεψε. Ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβὴς καὶ φρόνιμος καὶ γι' αὐτὸ κυβέρνησε μὲ σοφία καὶ σύνεση εἴκοσι χρόνια τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό. Αὐτὸς νίκησε καὶ τοὺς Φιλισταίους καὶ λευθέρωσεν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἑβραίους. Ὅταν γέρασε πολὺ, ἄφησε νὰ κυβερνήσουν γιὰ κριτὲς οἱ δύο γιοὶ του. Μὰ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲ στάθηκαν ἱκανοὶ σ' αὐτό, ὁ λαὸς ζήτησε ἀπὸ τὸ Σαμουήλ νὰ τοὺς δώσῃ τώρα βασιλιά, καθὼς εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη. Ὁ Σαμουήλ ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῇ. Βρῆκε λοιπὸν γιὰ πιὸ κατάλληλο βασιλιά τὸ Σαούλ, ποὺ ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς στοὺς Ἰσραηλῖτες.

Ἡ Ρούθ μαζεύει στάχνα.

5. Ἡ Ρούθ.

Στὸν καιρὸ πού κυβερνοῦσαν τοὺς Ἑβραίους οἱ κριταί, ἔπεσε κάποτε μεγάλη δυστυχία στὸν τόπο. Τότε πολλοὶ ἀναγκάζονταν νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους καὶ πηγαίνουν σὲ ξένους τόπους, γιὰ νὰ βρῖσκουν ἐργασία καὶ ψωμί νὰ ζήσουν. Ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἑλιμέλεχ. Ὁ Ἑλιμέλεχ πῆρε τὴ γυναῖκα του τὴν Νωεμὶν καὶ τὰ δυὸ του ἀγόρια καὶ πῆγε σὲ μιὰ χώρα πού λεγόταν Μωάβ. Ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ Ἑλιμέλεχ πέθανε. Ἡ χήρα Νωεμὶν πάντρεψε τὰ δυὸ της παιδιὰ καὶ τοὺς ἔδωσε γυναῖκες ἀπ' τὸν ξένο τόπο. Στὸν ἕναν ἔδωσε τὴν Ὀρφὰ καὶ στὸν ἄλλο τὴ Ρούθ. Μὰ πέρασε λίγος καιρὸς καὶ οἱ δυὸ γιοὶ τῆς δύστυχης Νωεμὶν πέθαναν κι αὐτοί. Τότε ἡ Νωεμὶν ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω στὸν τόπο της. Ἡ νύφη της ἡ Ὀρφὰ ἔμεινε στοὺς δικούς της. Ἡ Ρούθ ὅμως δὲν ἠθέλε ν' ἀφήσῃ τὴν πεθερά της μοναχή. Τῆς εἶπε πὼς εἶχε ὑποχρέωση νὰ πάῃ κοντά της, γιατί ἔπρεπε νὰ τὴ βοηθῇ καὶ νὰ ἐργάζεται γι' αὐτήν, πού ἦταν γριά καὶ μοναχή. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Νωεμὶν ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῇ, καὶ οἱ δυὸ μαζὶ γύρισαν στὴν πατρίδα τῆς Νωεμὶν.

Ἐκεῖ ὅταν ἔφτασαν ἦταν θέρος καὶ εὐτυχῶς ὑπῆρχε ἐργασία. Πῆγε λοιπὸν ἡ Ρούθ καὶ ζήτησε νὰ ἐργαστῇ στὸν ἀγρὸ ἑνὸς πλούσιου κτηματία, τοῦ Βοόζ. Ὁ Βοόζ τόσο ἐξετίμησε τὴ καλὴ κόρη γιὰ τὴ διαγωγή της, πού τὴν ἔκαμε καὶ γυναῖκα του.

Ἀπόγονος τοῦ Βοόζ καὶ τῆς Ρούθ ἦταν ὁ Δαβίδ, πού γίνηκε βασιλιάς τῶν Ἑβραίων καὶ ἀπὸ τὴ γενιά του γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

ΜΕΡΟΣ Ε'.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

1. Ὁ Σαούλ.

Εἶδαμε πῶς ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν τελευταῖο κριτὴν, τὸ Σαμουήλ, νὰ τοῦ δώσῃ βασιλιά κι ἔτσι ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς ὁ Σαούλ.

Ὁ Σαούλ στὰ πρῶτα χρόνια βασίλευε μὲ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη κι ἔτσι κατώρθωσε καὶ τοὺς ἐχθροὺς νὰ νικήσῃ καὶ τὸν λαὸ νὰ κρατῇ στὸν καλὸ δρόμο. Ἐπειτα ὅμως ἄρχισε νὰ περηφανεύεται καὶ νὰ μὴ κάνῃ φρόνιμες πράξεις. Τοῦ κάκου ὁ Σαμουήλ προσπάθησε μὲ τίς συμβουλές του νὰ τοῦ δείξῃ τὸ σωστὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ ὁ Σαούλ τιμωρήθηκε. Ἡ ψυχὴ του ἔπαθε ἀπὸ ἀθυμία καὶ τίποτα δὲν τοῦ γλύκαινε τὴν ἀνησυχία του. Τότε σκέφτηκαν στὸ παλάτι νὰ τοῦ φέρουν τὸν Δαβίδ, ποὺ ἦταν βοσκὸς καὶ ἔπαιζε ωραία κιθάρα, νὰ διασκεδάξῃ τὸ βασιλέα μὲ τὴ μουσικὴ του.

2. Δαβίδ καὶ Γολιάθ.

Ὁ Δαβίδ δὲν ἦταν μόνο καλὸς μουσικός, ἀλλὰ εἶχε καὶ γενναία καρδιά. Μιὰ μέρα ποὺ οἱ Φιλιισταῖοι

Ὁ θάνατος τοῦ Σαούλ.

ἦρθαν μὲ στρατὸ νὰ κάμουν μάχη μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες, βγῆκε ἓνας γίγαντας Φιλισταῖος ποὺ λεγόταν Γολιάθ καὶ καλοῦσε ὅποιον Ἰσραηλίτη εἶχε θάρρος νὰ μονομαχήσῃ μαζί του. Κι ἔλεγε πῶς ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ νικοῦσε, ἐκείνου καὶ ὁ στρατὸς νὰ λογαριαζόταν νικητής. Στὴν πρόσκληση αὐτὴ τοῦ τρομεροῦ Γολιάθ κανένας Ἰσραηλίτης δὲν ἔβγαινε. Τότε ἦρθε ὁ Δαβὶδ στὸ στρατόπεδο νὰ φέρῃ τροφές γιὰ τ' ἀδέρφια του ποὺ πολεμοῦσαν. Εἶδε λοιπὸν κι αὐτὸς τὸ φοβερὸ Γολιάθ καὶ πῆγε στὸν βασιλέα Σαοὺλ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ βγῇ κι αὐτὸς νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸ Γολιάθ. Ὁ Σαοὺλ τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδεια καὶ ὁ Δαβὶδ πῆρε μιὰ σφεντόνα κι ἓνα λιθάρι κι ἔβγῆκε μπροστά. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Γολιάθ γέλασε καὶ εἶπε πῶς γιὰ κανένα σκύλο τὸν πῆρε ὁ Δαβὶδ καὶ βγῆκε μπροστά του μὲ τὴ σφεντόνα. Μὰ ὁ Δαβὶδ δὲ λογάριάζε οὔτε τὸ μεγάλο ἀνάστημα τοῦ Γολιάθ, οὔτε τὸ κοντάρι τὸ πελώριο ποὺ κρατοῦσε, γιατί αὐτὸς εἶχε τὸ πιὸ δυνατὸ ὄπλο, εἶχε δηλαδὴ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Καθὼς λοιπὸν προχώρησε λίγο, γύρισε τὴ σφεντόντα καὶ σημάδεψε καὶ ἔρριξε τὴν πέτρα μὲ δύναμη. Ἡ πέτρα βρῆκε τὸ Γολιάθ στὸ μέτωπο καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω. Πλησιάζει τότε κοντὰ ὁ Δαβὶδ καὶ βγάζοντας τὸ μαχαίρι τοῦ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. Σὰν εἶδαν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα οἱ Φιλισταῖοι, τρόμαξαν κι ἄρχισαν νὰ φεύ-

γουν, καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες τοὺς ἐκυνήγησαν καὶ τοὺς ἔκαμαν μεγάλη καταστροφή.

3. Ἡ ἀρετὴ τοῦ Δαβίδ.

Ὅταν ἐγύριζαν οἱ Ἰσραηλῖτες ἀπὸ τῆ μάχης, τὰ γυναϊκόπαιδα βγῆκαν νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς νικητές. Φώναζαν λοιπὸν μ' ἐνθουσιασμὸ κι ἔλεγαν: «ὁ Σαοὺλ σκότωσε χιλιάδες, μὰ ὁ Δαβίδ μυριάδες». Αὐτὸ ποὺ ἔλεγαν οἱ γυναῖκες γιὰ τὸ Δαβίδ τοῦ κακοφάνηκε τοῦ Σαοὺλ. Ἀρχισε λοιπὸν τὰ ζηλεύη καὶ νὰ μισῇ τὸ Δαβίδ καὶ μάλιστα πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ Δαβίδ τὸ κατάλαβε καὶ γιὰ νὰ μὴ ᾤσῃ ἀφορμὴ νὰ κάμῃ τέτοιο ἀμάρτημα ὁ βασιλιάς, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ γύριζε στὰ βουνά. Ὁ Σαοὺλ ὅμως τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μῖσος τοῦ βγῆκε καὶ τὸν κυνήγοῦσε κι ἐκεῖ. Μιὰ μέρα ὁ Δαβίδ γιὰ νὰ σωθῇ, χώθηκε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἦρθε καὶ μπῆκε μέσα νὰ ξεκουρασθῇ καὶ ὁ Σαοὺλ. Ὁ Δαβίδ κρύφτηκε πιὸ βαθιὰ καὶ δὲν τὸν εἶδαν. Σὲ λίγο ὁ Σαοὺλ κοιμήθηκε. Τότε ὁ σύντροφος τοῦ Δαβίδ τοῦ εἶπε πῶς ἦταν εὐκαιρία νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλιά καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ κυνήγι του. Μὰ ὁ Δαβίδ ἀποκρίθηκε πῶς αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου σωστό, γιατί ὁ Σαοὺλ ἦταν διωρισμένος βασιλιάς ἀπὸ τὸ Θεό. Ὑστερα ἔκοψε μόνον ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ κοιμισμένου βασιλιά κι ἔ-

φυγε. Ἀργότερα ὁ Σαούλ, ὅταν τὸ ἔμαθε, θαύμασε γιὰ τὴν τόσο γενναία αὐτὴ πράξη τοῦ Δαβίδ. Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Σαούλ τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του. Σὲ μιὰ μάχη μὲ τοὺς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καὶ οἱ δυὸ γιοί του. Αὐτὸς πληγώθηκε καὶ κινδύνευε νὰ τὸν πιάσουν οἱ ἐχθροὶ αἰχμάλωτο. Τότε τράβηξε τὸ σπαθί του κι αὐτοκτόνησε.

4 Ὁ Δαβίδ βασιλιάς.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ βασίλεψε ὁ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ἦταν ἑξοχος βασιλιάς καὶ πρῶτα πρῶτα ἔκαμε πολλὰ πολεμικὰ κατορθώματα. Νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς καὶ μεγάλωσε τὸ βασίλειο τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἐπειτα ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβὴς καὶ γι' αὐτὸ κατὰ σκεύασε πάνω στὸ βουνὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ ποὺ λεγόταν Σινά, μιὰ σκηνὴ μεγαλοπρεπῆ, ὅπου μετέφερε τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ὅταν γίνηκε ἡ μεταφορὰ αὐτῆς, ὁ ἴδιος ὁ Δαβίδ παίζοντας λύρα καὶ ψαλμῶν δώντας πῆγαινε μπροστὰ ἀπὸ τὴν πομπή. Ἐκαμε ἐπίσης πολλοὺς καὶ ωραίους ψαλμούς, ποὺ ψάλλονται στὴν ἐκκλησία μας καὶ δοξολογοῦν τὸ Θεό. Εἶναι τὸ ψαλτήρι ὅπως τὸ λέμε.

Ὁ Δαβίδ ὅμως ἔκαμε ἓνα φοβερὸ ἁμάρτημα, ποὺ γι' αὐτὸ πολὺ μετάνιωσε ὕστερα καὶ ζήτησε συγχώρηση ἀπὸ τὸ Θεό.

5. Ὁ Ἀβεσσαλώμ.

Ὁ Δαβίδ εἶχε καὶ ἓνα γιὸς μὲ τ' ὄνομα Ἀβεσσαλώμ. Ὁ Ἀβεσσαλώμ ἦταν ἓνα πολὺ ζωηρὸ καὶ ἄταχτο παιδί καὶ δὲν ἄκουε τὸν πατέρα του. Ὅταν μεγάλωσε ἔκαμε ἐπανάσταση θέλοντας νὰ διώξη τὸ γέρο Δαβίδ ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ νὰ βασιλέψῃ αὐτός. Τότε ὁ Δαβίδ μὲ μεγάλη του λύπη ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ τὸ στρατὸ νὰ καταδιώξη τὸν Ἀβεσσαλώμ. Ἔδωσε ὅμως ἐντολὴ νὰ τὸν πιάσουν, χωρὶς νὰ τοῦ κάμουν κανένα κακόν. Ὅταν ὁ στρατὸς χτύπησε τοὺς ἐπαναστάτες, τοὺς νίκησε κι αὐτοὶ ἔφυγαν. Ὁ Ἀβεσσαλώμ καβάλλησε σ' ἓνα μουλάρι ποὺ βρῆκε κι ἔτρεχε κι αὐτὸς νὰ σωθῇ. Περνώντας ὅμως κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, τὰ μακρὰ μαλλιά του πιάστηκαν στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου καὶ καθὼς τὸ ζῶο πέρασε μὲ τὴν ὀρμὴ του καὶ ἔφυγε, ὁ Ἀβεσσαλώμ ἔμεινε κρεμασμένος. Τότε ἦρθαν οἱ στρατιῶτες ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν καὶ ξεχνώντας τὴν διαταγὴ τοῦ Δαβίδ τὸν ἐσκότωσαν. Ὅταν ὁ Δαβίδ ἔμαθε πὼς σκοτώθηκε ὁ γιός του, μεγάλη λύπη τὸν ἔπιασε καὶ κλαίοντας φώναζε : « Ἀβεσσαλώμ, παιδί μου Ἀβεσσαλώμ, γιατί νὰ μὴν πεθάνω ἐγὼ γιὰ σένα ; »

6. Ὁ Σολομών.

Ὅταν πέθανε ὁ Δαβίδ, ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ γιός του Σολομών. Ὁ Σολομών ἦταν τόσο ἐνάρετος, σο-

Ὁ Δαβίδ κλαίει ἀπαρηγόρητα τὸν θάνατο τοῦ Ἀβессαλώμ.

φός καὶ εὐσεβής, ὥστε ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ ζητήσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἀπ' αὐτὸν καὶ θὰ τὸ λάβῃ. Τότε ὁ Σολομών ἐζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσῃ φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κυβερνήσῃ καλὰ τὸ λαὸ τοῦ. Ὁ Θεὸς ἀπεκρίθη πῶς καὶ σοφία πολὺ τοῦ ἔδωκε μὰ καὶ πλοῦτη πολλὰ θὰ τοῦ δώσῃ καὶ δόξα μεγάλη καὶ πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃ.

Πραγματικὰ ὁ Σολομών ἔζησε πολλὰ χρόνια, ἔκαμε ἀξιόλογα εἰρηνικὰ ἔργα, ἀπόχτησε πολλὰ πλοῦτη καὶ ἐκυβέρνησε μὲ μεγάλη σοφία, Ἐνα δεῖγμα τῆς σοφίας του ἦταν καὶ τὸ παρακάτω περιστατικόν.

Ἦσαν δύο γυναῖκες ποὺ εἶχαν γεννήσει τὴν ἰδίαν μέρα ἀπὸ ἓνα παιδί κι ἔμεναν στὸ ἴδιο σπίτι. Τὴ νύχτα καθὼς κοιμόνταν, ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς χωρὶς νὰ τὸ νιώσῃ ἔπεσε πάνω στὸ παιδί της καὶ τὸ δυστυχισμένο μικρὸ πέθανε. Ὄταν ξύπνησε ἡ μητέρα του καὶ τὸ εἶδε, τὸ πῆρε εὐθύς καὶ τὸ ἔβαλε στὴ θέση τῆς ἄλλης γυναίκας καὶ αὐτὴ πῆρε τὸ παιδί ἐκείνης.

Τὸ πρωὶ ποὺ σηκώθηκαν καὶ οἱ δυὸ ἄρχισαν νὰ φιλονικοῦν λέγοντας κάθε μιὰ πῶς τὸ ζωντανὸ παιδί ἦταν δικό της· τέλος ἀποφάσισαν νὰ παρουσιαστοῦν στὸν βασιλιὰ νὰ λύσῃ ἐκεῖνος τὴ διαφορά τους. Ὁ Σολομών δὲ χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ βρῇ τὴ δίκαιη λύση σ' ἓνα ζήτημα τόσο δύσκολο. Διέταξε τὸ στρατιώτῃ νὰ πάρῃ τὸ ζωντανὸ παιδί καὶ μὲ τὸ σπαθί του νὰ τὸ κόψῃ στὰ δύο καὶ νὰ δώσῃ ἀπὸ μισὸ σὲ κάθε μιὰ γυναῖκα. Καθὼς τ' ἄκου-

Ὁ Σολομών δικαστής.

σε αὐτο ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, ἔβαλε δυνατὴ φωνὴ καὶ παρεκάλεσε τὸ βασιλιά νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ καὶ νὰ δώσουν τὸ παιδί καλύτερα στὴν ἄλλη γυναίκα. Τότε ὁ Σολομών κατάλαβε πὼς αὕτη ἦταν ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ διέταξε νὰ δώσουν σ' αὕτη τὸ παιδί.

Ὁ Σολομών ἔχτισε κι ἓνα μεγαλόπρεπο ναὸ στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ μετέφερε ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποῦ εἶχε φτιάξει ὁ πατέρας του στὸ Σινά.

7. Ὁ Ροβοάμ καὶ ὁ Ἱεροβοάμ.

Ὅταν πέθανε ὁ Σολομών, ἔγινε βασιλιάς ὁ γιός του Ροβοάμ. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς φερνόταν ἀπάνθρωπα, ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς τὸν ἀποκήρυξε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δυὸ φυλὲς τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμὴν ποὺ ἔμειναν μ' αὐτόν. Οἱ ἄλλες δέκα φυλὲς ἔκαμαν ἄλλο βασιλιά, τὸν Ἱεροβοάμ, ποὺ ἦταν στρατηγὸς τοῦ Σολομώντα. Ἔτσι τὸ βασίλειο τῶν Ἑβραίων χωρίστηκε σὲ δύο βασίλεια ποὺ τὸ ἓνα μὲ τὸ Ροβοάμ ὠνομάστηκε βασίλειο τοῦ Ἰούδα, ἐνῶ τὸ ἄλλο μὲ τὸν Ἱεροβοάμ ὠνομάστηκε βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ. Τὸ ἓνα εἶχε πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὸ ἄλλο τὴ Σαμάρεια.

Ὁ Σολομών.

8. Ἡ διάλυση τοῦ βασιλείου τῶν Ἑβραίων.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς διαιρέθηκε σὲ δυὸ βασίλεια, ἔπεσε στὴν ἁμαρτία. Λησμόνησαν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκαναν κάθε εἶδους κακὰς πράξεις. Τότε παρουσιάζονταν κάθε τόσο διαφοροὶ ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ, εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ξαναφέρουν μὲ τὶς συμβουλές τους τὸ λαὸ στὸν ἴσιο δρόμο, μὰ δὲν τὸ κατάρθωναν. Οἱ Ἑβραῖοι ἀντὶ νὰ διορθώνωνται, ὅλο καὶ περισσότερο ἀσεβεῖς γίνονταν. Τότε ἔπεσαν ἐπάνω τους οἱ ἐχθροὶ τους καὶ τοὺς κυρίεψαν. Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ τὸ κυρίεψαν οἱ Ἀσσύριοι ποὺ εἶχαν βασιλιά τους τὸ Σαλμανάσσαρ.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα τὸ κυρίεψαν οἱ Βαβυλώνιοι, ποὺ βασιλιάς τους ἦταν ὁ Ναβουχοδονόσωρ.

Τότε ἡ ὡραία Ἱερουσαλήμ καταστράφηκε ἐντελῶς μὲ τὸ μεγαλόπρεπο ναὸ τοῦ Σολομῶντα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι πιάστηκαν αἰχμάλωτοι καθὼς καὶ ὁ τότε βασιλιάς τοῦ Ἰούδα ὁ Ἰωακείμ, καὶ μεταφέρθηκαν στὴ Βαβυλῶνα.

Μ Ε Ρ Ο Σ Σ Τ'

Ο Ι Π Ρ Ο Φ Η Τ Α Ι

1. Ὁ Ἡλίας

Ὁ προφήτης Ἡλίας παρουσιάστηκε τὴν ἐποχὴ ποὺ βασίλευε στοὺς Ἰσραηλῖτες ἓνας βασιλιάς ἀσεβής. Αὐτὸς εἶχε παρατήσει ὅλως διόλου τὴ θρησκεία τῶν προγόνων του κι ἐπίστευε τὰ εἰδωλα. Λάτρευε λοιπὸν ἓνα εἶδωλο, ποὺ λεγόταν Βάαλ.

Ὁ προφήτης Ἡλίας εἶχε τραβηχτῇ στὴν ἐρημιὰ καὶ καθόταν κοντὰ σ' ἓνα ξεροπόταμο. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς τοῦ ἔστελνε τὴν τροφή του μ' ἓναν ἄγγελο καὶ τοῦ παράγγελλε νὰ μὴ παύῃ νὰ συμβουλεύῃ τοὺς παραστρατημένους Ἰσραηλῖτες καὶ νὰ τοὺς δείχνῃ τὴν ἀληθινὴ πίστη.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε ὁ Ἡλίας στὸ βασιλιά τὸν Ἀχσαβ καὶ τοῦ εἶπε, ἂν θέλῃ νὰ δοκιμάσουν ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων του ἢ ὁ Βάαλ. Εἶπε λοιπὸν νὰ μαζευτοῦν σ' ἓνα μέρος καὶ οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ νὰ φέρουν καὶ δυὸ βώδια. Τότε νὰ σφάξουν τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰβάλουν τὸ καθ' ἓνα πάνω σὲ χωριστὰ σωρὸ ἀπὸ ξύλα. Ἐπειτα νὰ παρακαλέσουν καὶ οἱ 450 ἱερεῖς τὸ Θεό τους τὸ

Βάαλ ν' ανάψη τὰ ξύλα καὶ νὰ παρακαλέσῃ καὶ ὁ Ἡλίας μόνος τὸ Θεὸ ν' ανάψη τὰ ξύλα. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τ' ανάψη θὰ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ὁ Ἀχαάβ δέχτηκε. Ὅταν λοιπὸν ἔκαμαν τὴν ἐτοιμασίαν ὅλη, ἄρχισαν οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ προσεύχωνται στὸ Θεὸ τους ν' ανάψη τὰ ξύλα. Ὅμως ἕως τὸ μεσημέρι τίποτε δὲν ἔγινε. Τότε προσευχήθηκε καὶ ὁ Ἡλίας καὶ εὐθύς τὰ ξύλα τοῦ σωροῦ του ἄναψαν. Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκαμε ὁ Ἡλίας, δείχνοντας τὴ δύναμη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τέλος πέταξε στοὺς οὐρανούς μέσα σὲ φωτεινὴ νεφέλη, ἔγινε δηλαδὴ ἀνάληψη τοῦ προφήτη. Ὁ προφήτης Ἡλίας ἑορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας στὶς 20 Ἰουλίου καὶ πολλὰ ἐκκλησιάκια πάνω στὶς κορφὲς τῶν βουνῶν εἶναι ἀφιερωμένα στὴ μνήμη του.

2. Ὁ Ἡσαΐας.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας στάθηκε ὁ πιὸ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους προφῆτες. Μάλλωνε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα τοὺς Ἰσραηλῖτες, ποὺ στὸν καιρὸ του εἶχαν φτάσει στὸ χειρότερο σημεῖο τῆς διαφθορᾶς. Τοὺς δίδασκε καὶ τοὺς συμβούλευε ἀκούραστα. Τοὺς ἔλεγε νὰ ξαναγυρίσουν στὴν παλιὰ καὶ ἀληθινὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, νὰ ζοῦνε μὲ ἀρετὴ καὶ νὰ ἀγαπιοῦνται μεταξύ τους.

Δὲ φοβόταν τοὺς δυνατοὺς οὔτε κι αὐτὸν τὸν τότε

βασιλέα, τὸ Μανασσῆ, ποὺ εἶχε ὅλως διόλου φύγει ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τῆς ἱερᾶς Διαθήκης. Κι αὐτὸν τὸ κατέκρινε μὲ θάρρος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ βασιλιάς αὐτὸς γεμάτος μανία ἐναντίον του ἔδωσε διαταγὴ καὶ σκότωσαν μὲ βασανιστήρια τὸν προφήτη Ἡσαΐα.

Ὁ Ἡσαΐας εἶπε σπουδαῖες καὶ θαυμαστὲς προφητεῖες, ποὺ ὅλες βγῆκαν ἀληθινές. Αὐτὸς εἶπε πὼς ἡ Ἰερουσαλήμ θὰ καταστρεφόταν καὶ ὁ λαὸς θὰ γινόταν αἰχμάλωτος στὴ Βαβυλῶνα. Αὐτὸς προφήτεψε καὶ γιὰ τὴ σταύρωση καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος.

3. Ὁ Ἱερεμίας.

Μετὰ τὸν Ἡσαΐα μεγάλος προφήτης παρουσιάστηκε ὁ Ἱερεμίας. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι προφῆτες τὰ ἴδια καὶ αὐτὸς κατέκρινε μὲ μεγάλο θάρρος τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς πρόλεγε τὰ παθήματα, ποὺ ἔμελλε νὰ πάθῃ τὸ Ἰσραηλιτικὸ ἔθνος. Μὰ ὅπως τοὺς ἄλλους ἔτσι κι αὐτὸν ὄχι μόνο κανεῖς δὲν τὸν ἤκουε, ἀλλὰ καὶ τὸν καταδίωξαν καὶ πολλὰς πίκρες καὶ βάσανα τὸν ἐπότισαν. Τέλος ὁ βασιλιάς Σεδεκίας τὸν ἔρριξε στὴ φυλακή.

Στὴ φυλακὴ ἦταν ὁ Ἱερεμίας, ὅταν ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας, ὁ Ναβουχοδονόσωρ, κυρίεψε τὴν Ἰερουσαλήμ καὶ τὴν κατέστρεψε, ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχε προφητέψει ὁ προφήτης. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, τοῦ χάρισε τὴν ἐλευθερίαν του

καὶ τοῦ ἔδωσε πολλές τιμές. Ὁ Ἱερεμίας τόση θλίψη δοκίμασε γιὰ τὴν καταστροφή τοῦ λαοῦ του, πὺν ἔγραψε ἓνα θρηνητικὸ ποίημα, ὅπου ἡ θλίψη του φέρνει μεγάλη συγκίνηση. Αὐτὸ εἶναι πὺν λέγεται «Θρήνος τοῦ Ἱερεμίας».

4. Ὁ Δανιήλ.

Ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους Ἰσραηλίτες, πὺν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἔφερε στὴ Βαβυλῶνα παρουσιάστηκε ἄλλος προφήτης, ὁ Δανιήλ. Ἡ προφητικὴ του δύναμη καὶ ἡ σοφία του ἔκαμαν ἐντύπωση στὸ Ναβουχοδονόσορα, μάλιστα ὅταν τοῦ ἐξήγησε ἓνα ὄνειρο πὺν κανεῖς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοῦ βασιλείου δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἔδωσε στὸν προφήτη Δανιήλ πολλές τιμές καὶ μεγάλο ἀξίωμα.

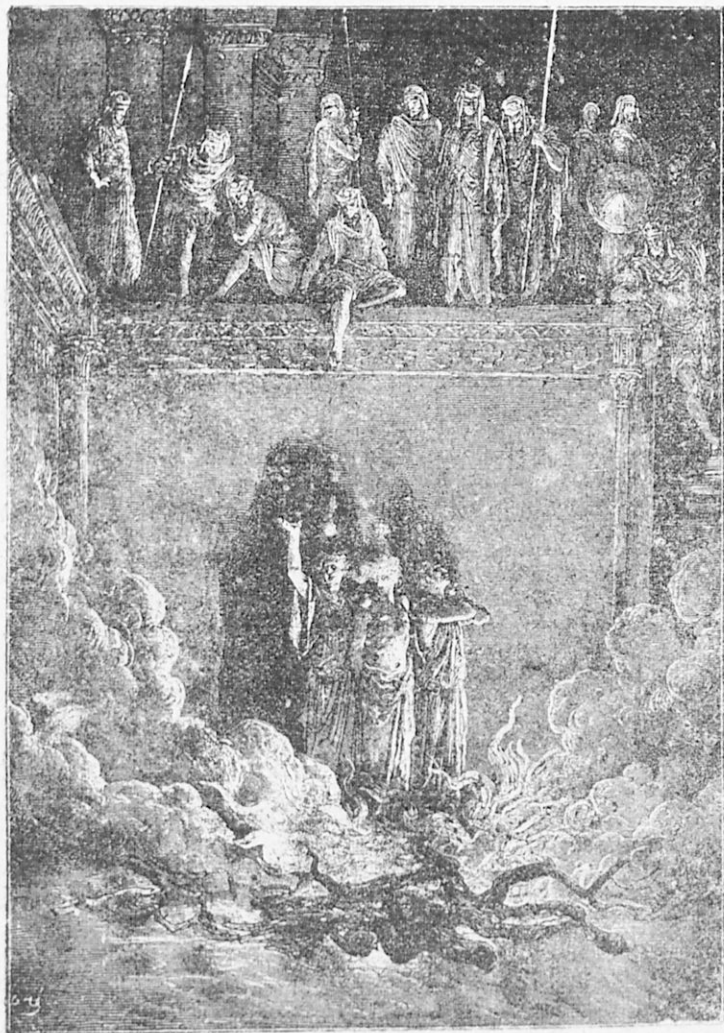
5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ Δανιήλ ζοῦσαν καὶ τρεῖς νέοι Ἰσραηλίτες πάρα πολὺ φρόνιμοι καὶ εὐσεβεῖς πὺν λέγονταν Ἀζαρίας, Ἀνανίας καὶ Μισαήλ. Αὐτοὺς τόσο πολὺ τοὺς μισοῦσαν οἱ εἰδωλολάτρεις, ὥστε θέλησαν νὰ τοὺς καταστρέψουν. Παρεκίνησαν λοιπὸν τὸ βασιλιά νὰ στήσῃ ἓνα χρυσὸ εἶδωλο καὶ νὰ διατάξῃ ὅλο τὸ λαὸ νὰ τὸ προσκυνοῦν. Ὅποιος δὲν τὸ προσκυνήσῃ νὰ ρίχνεται στὴ φωτιά. Οἱ τρεῖς εὐσεβεῖς νέοι δὲ λογάριασαν καθόλου αὐτὴ τὴν ἀσεβῆ δια-

ταγή, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ μὲ ἀφοσίωση. Τότε ὁ βασιλιάς διέταξε νὰ πιᾶσουν τοὺς τρεῖς νέους καὶ νὰ τοὺς ρίξουν μέσα σ' ἓνα φλογισμένο καμίνι. Ἔτσι κι ἔγινε. Ὁμως ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε μέσα στὸ καμίνι καὶ φύλαξε ἀπὸ τὶς φλόγες τοὺς τρεῖς νέους. Ἔτσι κανεὶς δὲν ἔπαθε τίποτε. Μόλις εἶδε αὐτὸ ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἐθαύμασε αἱ διέταξε εὐθὺς νὰ βγάλουν τοὺς τρεῖς νέους καὶ νὰ ρίξουν μέσα ἐκείνους ποὺ τοὺς εἶχαν κατηγορήσει

6. Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν.

Τὴν ἴδια πάνω κάτω τύχη ἔλαβε καὶ ὁ Δανιὴλ ἀργότερα. Ὅταν πέθανε ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσωρ, ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Βαβυλώνας ἓνας κακὸς βασιλιάς, ὁ Βαλτάσαρ. Τότε ἔπεσε πάνω στοὺς Βαβυλωνίους ὁ βασιλιάς τῶν Μήδων ὁ Δαρεῖος καὶ σὲ μιὰ νύχτα κυρίεψε τὴ Βαβυλώνα, ἔσφαξε τὸ Βαλτάσαρ καὶ πολλοὺς Βαβυλωνίους. Ὁ Δαρεῖος γνώρισε τὸν Δανιὴλ καὶ τὸν ἐκτίμησε καὶ αὐτὸς πολὺ, ὥστε τὸν ἔκαμε ἄρχοντα στὸ βασίλειό του. Τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιὴλ ἀπὸ τὴ ζήλια τους τὸν κατηγορήσαν στὸ βασιλεῖα κι ἐκεῖνος διέταξε καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἓνα λάκκο, ὅπου εἶχαν ἑπτὰ πεινασμένα λιοντάρια. Ἄγγελος Κυρίου ὅμως ἦρθε στὸ λάκκο καὶ κράτησε τὰ λιοντάρια καὶ δὲν πείραξαν καθόλου τὸν προφῆτη

Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι·

Δανιήλ. Σάν εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Δαρεῖος διάταξε νὰ βγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ λάκκο τὸ Δανιήλ καὶ νὰ ρίξουν μέσα ἐκείνους ποὺ τὸν κατηγορήσαν.

7. Ὁ Ἰωνᾶς.

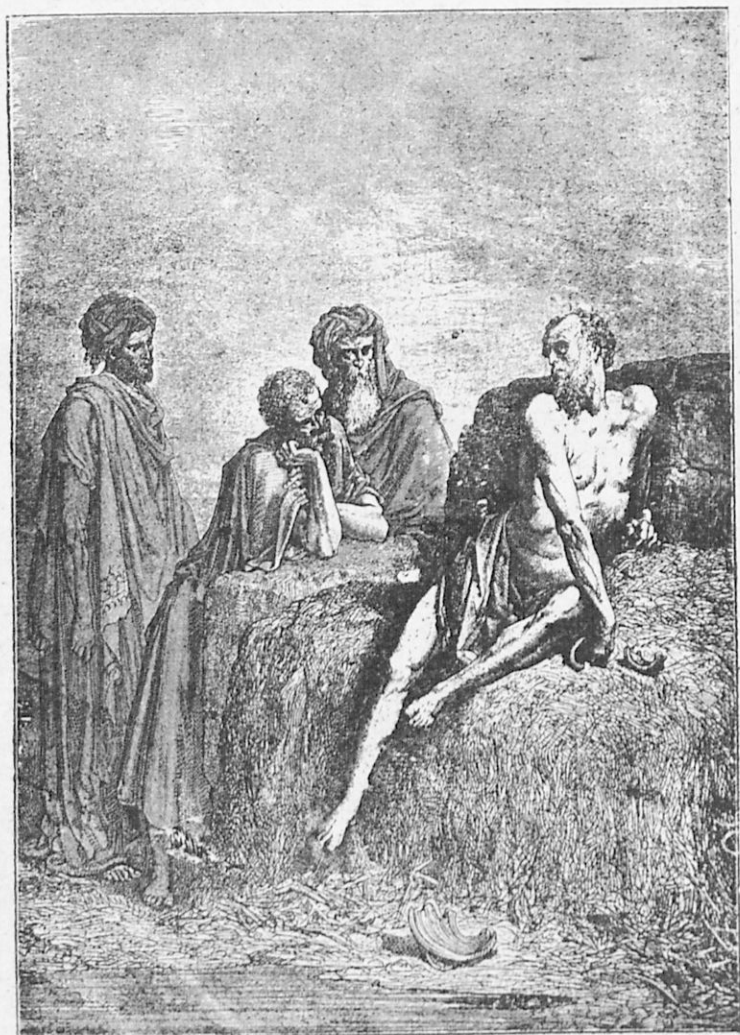
Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς πῆρε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ νὰ πάη στὴν πόλη Νινευί καὶ νὰ συμβουλέψη τοὺς κατοίκους της νὰ μετανοήσουν. Ἡ Νινευί ἦταν πρωτεύουσα τῆς Ἀσσυρίας καὶ πραγματικὰ οἱ κάτοικοί της κυλιόνταν στὴν ἀσέβεια καὶ σὲ κάθε ἀνομία. Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως ἀντὶ νὰ πάη πρὸς τὴ Νινευί, ἐμπῆκε σ' ἓνα πλοῖο ποὺ ταξίδευε γι' ἄλλον τόπο. Ὅμως ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ γίνη. Σηκώθηκε λοιπὸν τρικυμία μεγάλη στὸ πέλαγος καὶ τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ ναυαγήσῃ. Τότε τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, παραξενεμένο γιὰ τὸ πῶς σηκώθηκε μέσα στὴ γαλήνη τέτοια τρικυμία, πίστεψε πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες θὰ ἦταν ὁ αἷτιος. Ἐρριξαν λοιπὸν κλήρους καὶ ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Ἐπιασαν λοιπὸν τὸν Ἰωνᾶ καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Ἀμέσως τότε ἔγινε γαλήνη καὶ τὸ πλοῖο ταξίδευε ἡσυχᾶ. Ἐνα μεγάλο ψάρι, ἓνα κῆτος, κατὰπτε τότε τὸν Ἰωνᾶ. Ὁ προφήτης ἔμεινε στὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Προσευχόταν στὸ Θεὸ καὶ ζητοῦσε νὰ συγχωρηθῇ ποὺ παράκουσε τὴν ἐντολὴ του. Τέλος τὸ κῆτος τὸν ἔφερε πάλι στὴ στεριά καὶ ὁ

Ἰωνᾶς βγῆκε χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Ξεκίνησε λοιπὸν ἀμέσως καὶ πῆγε στὴν πόλιν Νινευί, ὅπου ἄρχισε νὰ προσκαλῇ τὸ διεφθαρμένο λαὸ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ θυμηθῇ τὸ Θεό του. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἰωνᾶς ξεπλήρωσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.

8. Ἰώβ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς ἀνθρώπους ποὺ ἔζησαν ποτέ, ἦταν ὁ Ἰώβ. Ὁ Ἰώβ ἦταν εὐτυχής. Εἶχε περιουσία μεγάλη ἀπὸ χτήματα, πρόβατα, γκαμήλες καὶ ἄλλα ζῶα. Εἶχε ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες καὶ πλῆθος ἀπὸ ὑπηρέτες. Ἐξαφνα γιὰ μιὰ μέρα ἔπεσαν ἀπάνω του ὅλες οἱ συμφορές. Ληστὲς τοῦ ἄρπαξαν ὅλα τὰ ζωντανά του καὶ σκότωσαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του. Σεισμὸς ἔρριξε τὸ σπίτι καὶ πλάκωσε τοὺς γιουὺς καὶ τὶς θυγατέρες του. Τέλος μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια χτύπησε καὶ τὸν ἴδιο. Κι ἐνῶ ὅλα ταῦτα τὰ δυστυχήματά ἔπεσαν πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ἰώβ, ὅμως αὐτὸς οὔτε ἓνα παράπονο δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του. Καθόταν λοιπὸν ἔξω στὰ χῶματα κι ἔξυνε τὶς πληγές του μ' ἓνα κεραμίδι καὶ ἔλεγε: «γυμνὸς βγῆκα στὸ κόσμον, γυμνὸς καὶ θὰ γυρίσω», καὶ εὐλογοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γυναίκα του, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴν κατάντια, τὸν παρακινοῦσε νὰ βλασφημήσῃ. Ὅμως αὐτὸς τῆς ἔλεγε πῶς ἦταν ἀνόητη. Γιατί

Ὁ Ἰώβ.

ὅταν ὁ Θεὸς στέλνῃ τὰ ἀγαθὰ, τὰ δέχεται κανεῖς, ἅμα ὅμως στείλῃ τὰ κακὰ νὰ μὴ τὰ δέχεται;

Τότε ἦρθαν τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰώβ ἀπὸ μακρυνὸ μέρος καὶ τὸν παρηγοροῦσαν. Κι' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε τοῦ Ἰώβ, πὼς γιὰ κάποια βέβαια ἁμαρτία, θὰ τιμωριόταν ἔτσι. Αὐτὸ ἔκανε τὸν Ἰώβ νὰ καταρασθῇ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε. Ὅμως γρήγορα πάλι μετάνοιωσε καὶ ζήτησε συγχώρηση ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἁμαρτία του.

Τότε ὁ Θεὸς ἀντάμειψε τὸν εὐσεβῆ καὶ ὑπομονητικὸ Ἰώβ. Ὅχι μόνον τοῦ ἔδωσε πάλι τὴν υἰεῖα του, ἀλλὰ τοῦ χάρισε καὶ ἄλλα παιδιὰ καὶ διπλάσια ὑπάρχοντα ἀπὸ ὅσα εἶχε πρίν. Ἔτσι λοιπὸν τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του ὁ Ἰώβ τὶς ἔζησε εὐτυχισμένος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μέρος Α'.

Ἀρχὴ τοῦ Κόσμου.

	Σελίς
1. Ἡ Δημιουργία	3
2. Ἀδὰμ καὶ Εὐα.....	6
3. Ἡ Εὐα καὶ τὸ Φίδι	7
4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτόπλαστων.....	8
5. Ὁ Κατακλυσμός.....	10

Μέρος Β'.

Πατριάρχαι.

1. Ἀβραάμ	15
2. Σόδομα καὶ Γόμορα.....	16
3. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ.....	18
4. Ἡ Ρεβέκα.....	20
5. Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ.....	23
6. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ.....	24
7. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στὴ Μεσοποταμία.....	26
8. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του.....	29
9. Ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του	29
10. Ὁ Ἰωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ	31
11. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ	32
12. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ.....	34
13. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται	34
14. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο.....	36
15. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδελφούς του.....	39
16. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο	42

Μέρος Γ'.

Ὁ Μωϋσῆς

1. Ἡ γέννησις τοῦ Μωϋσῆ.....	44
2. Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸ Μωϋσῆ.....	47
3. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραῶ	50
4. Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.....	51
5. Οἱ δέκα ἐντολές	53
6. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι	56
7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ.....	58
8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	58

Μέρος Δ'.

Οι Κριταί

Σελίς

1. 'Ο Γεδεών	61
2. 'Ο Σαμφών	62
3. 'Ο 'Ηλὶ	64
4. 'Ο Σαμουήλ	66
5. 'Η Ρούθ	68

Μέρος Ε'.

Οι Βασιλεῖς τῶν 'Εβραίων

1. 'Ο Σαούλ	69
2. Δαβὶδ καὶ Γολιάθ	69
3. 'Η ἀρετὴ τοῦ Δαβὶδ	72
4. 'Ο Δαβὶδ βασιλεὺς	73
5. 'Ο 'Αβεσσαλώμ	78
6. 'Ο Σολομών	74
7. 'Ο Ροβοάμ καὶ 'Ιεροβοάμ	74
8. 'Η διάλυση τοῦ Βασιλείου τῶν 'Εβραίων	80

Μέρος ΣΤ'.

Προφῆται

1. 'Ο 'Ηλίας	81
2. 'Ο 'Ησαΐας	82
3. 'Ο 'Ιερεμίας	84
4. 'Ο Δανιήλ	85
5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι	85
6. 'Ο Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων	86
7. 'Ο 'Ιωνᾶς	88
8. 'Ο 'Ιώβ	90

ΕΙΚΟΝΕΣ - ΧΑΡΤΗΣ

1. Νὰ γίνη φῶς	5
2. Ὁ Ἄγγελος διώχνει ἀπὸ τὸν Παράδεισο τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά	9
3. Ὁ Νῶε στὶλνει τὸ περιστέρι	11
4. Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ	13
5. Ἡ γυναίκα τοῦ Νῶε	17
6. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ	19
7. Ἡ Ρεβέκκα καὶ ὁ Ἐλιέζερ	21
8. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	25
9. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ	27
10. Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ στὸν Φαραὼ τὰ ὄνειρα	35
11. Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοί του.	41
12. Ὁ Μωϋσῆς σώζεται ἀπὸ τὴ Βασιλοπούλα	45
13. Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν πρὸ τοῦ Φαραῶ	49
14. Ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ δέκα ἐντολές	55
15. Ἡ Κιβωτὸς τῆς διαθήκης.	57
16. Ὁ Μωϋσῆς	59
17. Σαμψὼν καὶ Δαλιδὰ	63
18. Θάνατος τοῦ Σαμψὼν	65
19. Ἡ Ροὺθ	67
20. Θάνατος τοῦ Σαούλ	71
21. Ὁ Δαβὶδ κλαίει ἀπαρηγόρητα τὸ θάνατο τοῦ Ἀβεσ- σαλὼμ	75
22. Ὁ Σολομὼν δικαστὴς	77
23. Ὁ Σολομὼν	79
24. Ὁ ἄγγελος δίνει τροφή στὸν προφῆτη Ἠλία.....	83
25. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι.....	87
26. Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	89
27. Ὁ Ἰώβ.....	91
28. Χάρτης τῆς Παλαιστίνης	93

